

บรรณานุกรม

หนังสือภาษาไทย

- กรันต์ อนุเทพ. กฎหมายระหว่างประเทศแผนกคดีเมือง. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2529.
- โกเมศ ขวัญเมือง. คู่มือศึกษากฎหมายระหว่างประเทศแผนกคดีเมือง มหาวิทยาลัยรามคำแหง. กรุงเทพมหานคร : แสงจันทร์การพิมพ์, 2527.
- ขจรศักดิ์ เวชชการณีย์. การประมงนอกน่านน้ำไทย. ใน อนาคตประมงไทย ผลการสัมมนาพร้อมภาคีรัฐบาลและเอกชน, กรุงเทพมหานคร : ศูนย์พัฒนาการประมงแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้, 2530.
- จุมพล นาคลักษณ์. ภาวะการประมงของประเทศไทยในปัจจุบัน. ใน ครบรอบ 55 ปี รายงานกรมประมง 21 กันยายน 2524. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัดรวมใจสหกิจ, 2524.
- ฉัตรทิพย์ นาถสุภา. กฎหมายระหว่างประเทศ. พิมพ์ครั้งที่ 1 กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2528.
- ประสิทธิ์ เอกบุตร. กฎหมายระหว่างประเทศแผนกคดีเมือง เล่ม 1 สนธิสัญญา. กรุงเทพมหานคร : มิตรนราการพิมพ์, 2534.
- มัลลิกา พินิจจันทร์. กฎหมายทะเล ใน เอกสารการสอนชุดวิชา กฎหมายระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : บริษัทรุ่งศิลป์การพิมพ์ จำกัด, 2528.
- _____ . กฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยทะเล. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2532.
- วิชาญ ศิริชัยเอกวัฒน์. การประมงนอกน่านน้ำไทย. ใน อนาคตประมงไทย ผลการสัมมนาพร้อมภาคีรัฐบาลและเอกชน. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์พัฒนาการประมงแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้, 2530.
- วีรพันธ์ วัชราทิตย์. บุคคลในกฎหมายระหว่างประเทศ. ใน เอกสารการสอนชุดวิชากฎหมายระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัดนำกั้งการพิมพ์, 2531.

- วีระ โลจายะ. สัญชาติ. ใน เอกสารการสอนชุดวิชากฎหมายระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : บริษัทรุ่งศิลป์การพิมพ์ จำกัด, 2528.
- สมพงศ์ ชูมาก. กฎหมายระหว่างประเทศแผนกคดีเมือง. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.
- อรุณ ภาณุพงศ์. การกำหนดเขตทางทะเลและผลกระทบต่อการประมง. ใน รณี 30. กรุงเทพมหานคร : คณะกรรมการนักศึกษา คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2530.

วารสาร

- กังวาลย์ จันทรโชติ. "บทบาทของเอกชนในการพัฒนาการประมงของไทย." วารสารการประมง (พฤษภาคม 2527) : 211-220.
- จันทรลักษณ์ โชติรัตนดิลก. "ความรับผิดชอบของรัฐตามกฎหมายระหว่างประเทศ." วารสารนิติศาสตร์ 15 (กันยายน 2528) : 132-155.
- _____. "ความรับผิดชอบของรัฐตามกฎหมายระหว่างประเทศ." วารสารนิติศาสตร์ 15 (ธันวาคม 2528) : 49-73.
- จุมพต สายสุนทร. "การใช้สิทธิอธิปไตยของรัฐชายฝั่งเพื่อจำกัดเสรีภาพในการเดินเรือประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ : ข้อสังเกตเกี่ยวกับกฎหมายของมาเลเซีย และอนุสัญญาว่าด้วยกฎหมาย ปี ค.ศ. 1982." วารสารนิติศาสตร์ 19 (มีนาคม 2532) : 154-179.
- _____. "เทคนิคทางกฎหมายในการกำหนดเขตเศรษฐกิจจำเพาะ." วารสารนิติศาสตร์ 19 (มิถุนายน 2532) : 1-19.
- _____. "กฎหมายทะเล ปี ค.ศ. 1982." วารสารนิติศาสตร์ 19 (มีนาคม 2532) : 154-179.
- _____. "ผลกระทบของการขยายเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่งต่อการประมงไทย." วารสารนิติศาสตร์ 18 (ธันวาคม 2531) : 1-19.

- ชุมพร ปัจจุสานนท์. "กฎหมายทะเลเกี่ยวกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะ, กฎหมายเกี่ยวกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะของประเทศอินโดนีเซีย ประเทศมาเลเซีย ; ผลกระทบต่อประเทศ." วารสารนิติศาสตร์ 18 (ธันวาคม 2531) ; 20-40.
- นพพร โพธิ์รังสิยากร. "กฎหมายทะเล ตอนที่ 5." ตุลพาห 35 (กันยายน-ตุลาคม 2531) ; 47-127.
- ประจิตต์ โรจนนฤกษ์. "เขตเศรษฐกิจจำเพาะ." วารสารกฎหมายจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 7 ฉบับที่ 2 (ตุลาคม 2525) ; 1-25.
- ปลอดประสพ สุรัสวดี. "การจัดการและการพัฒนาประมงไทยภายหลังการขยายเขตน่านน้ำของประเทศเพื่อนบ้าน." วารสารการประมง 37 (กรกฎาคม 2527) ; 280-283.
- _____. "ศักยภาพของการผลิตด้านการประมงเพื่ออุตสาหกรรม." วารสารเศรษฐศาสตร์เกษตร 4 (มกราคม 2528) ; 38-43.
- _____. และ พิกพ เหล่ามัตจันทร์. "ปัญหาการประมงทะเลของประเทศไทย." วารสารการประมง 39 (กรกฎาคม 2529) ; 327-332.
- ผลผลิตจากท้องทะเล. วารสารเศรษฐกิจ ธนาคารกรุงเทพ จำกัด 10 (เมษายน 2521) ; 193-219.
- พนัส ทศนียานนท์. "เขตเศรษฐกิจจำเพาะหลักกฎหมายทะเลยุคใหม่." วารสารอัยการ 1 ฉบับที่ 6 (มิถุนายน 2521) ; 24-43.
- _____. "สิทธิการประมงของประเทศไทยในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของประเทศเพื่อนบ้าน." วารสารอัยการ 1 (กรกฎาคม 2521) ; 24-43.
- พลเดช วรนันต์. "ไทยกับเวียดนามและปัญหาทางทะเล." วารสารสราญรมย์ 33 ฉบับที่ระลึก (10 กุมภาพันธ์ 2526) ; 340-369.
- พิกพ เหล่ามัตจันทร์. "ความรับผิดชอบของรัฐตามกฎหมายระหว่างประเทศ ; การออกกฎหมายให้เจ้าของเรือรับผิดชอบกรณีละเมิดน่านน้ำต่างประเทศ." วารสารการประมง 41 (มีนาคม-เมษายน 2531) ; 123-127.
- ไพโรจน์ ชัยพร. "สภาวะอุตสาหกรรมการประมงและแนวโน้มในห้าปีข้างหน้า." วารสารการประมง 37 (กันยายน 2527) ; 387-396.

- วัฒนา อิศรภักดี. ความตกลงระหว่างไทยกับบังคลาเทศ : เรื่องความร่วมมือทางการประมง. วารสารสารานุกรม ฉบับที่ระลึก 30 (10 กุมภาพันธ์ 2523) : 169-180.
- วิรัช จารุสมบัติ. "การพัฒนาการประมงทะเลของประเทศไทยในปัจจุบันและอนาคต." วารสารการประมง 37 (กรกฎาคม 2527) : 334-337.
- สมบัติ ศกุนตะเสฉิยร, สถาพร ทักษาดิพงษ์ และถวิล รักษ์ทอง. "สิ้นเชื้อเพื่อการพัฒนาชุมชนประมงทะเลขนาดเล็กในภาคใต้." วารสาร อ.ก.ส. (เมษายน-กรกฎาคม 2533) : 95-110.
- สมศักดิ์ จุลละศร และสมศักดิ์ ปราโมกษ์ชุติมา. "โครงการพัฒนาการประมงทะเลพื้นบ้าน." วารสารการประมง 37 (กรกฎาคม 2527) : 286-287.
- สมลักษณ์ โตสกุล. "อุตสาหกรรมประมงไทย." จุลสารธนาคารกรุงเทพ (กรกฎาคม-กันยายน 2521) : 1-87.
- สหอน รัตนไพจิตร. "ทฤษฎีการลงโทษ : การนิติบัญญัติ." วารสารนิติศาสตร์ 12 (2524) : 74-82.
- Lehr., R.J. "International law of the sea and its special regional importance for Thailand." วารสารนิติศาสตร์ 19 (มิถุนายน 2532) : 21.37.

เอกสารอื่น ๆ

- กังวาลย์ จันทรโชติ. เอกสารประกอบการสัมมนา เรื่องสภาพและปัญหาแรงงานในชนบทโดยเฉพาะแรงงานรับจ้างในภาคเกษตร วันที่ 11-13 ธันวาคม 2529 ณ โรงแรมริเวอร์แคว จังหวัดกาญจนบุรี.
กรุงเทพมหานคร : กรมแรงงาน, 2529. (อัดสำเนา)
- จงกล โนมทองดี. "การประมงน้ำลึกของไทยกับความมั่นคงแห่งชาติ."
เอกสารวิจัยส่วนบุคคล วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร, 2530-2531.
- ชุมพร ปัจจุบันนท์. ทฤษฎีและกระบวนการวิธีของกฎหมายระหว่างประเทศ.
กรุงเทพมหานคร : คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.

- ถนนอม เจริญลาภ. อาณาเขตทางทะเลของประเทศไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน. การประชุมทางวิชาการ "การพิทักษ์ผลประโยชน์ในทะเลของไทยกับกฎหมายทะเลแนวใหม่." คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 18-19 มกราคม 2520.
- ธีรพันธ์ ภูตาสวรรค์. การประมงทะเลของไทย. เอกสารประกอบคำบรรยาย ณ วิทยาลัยการทัพเรือ สถาบันวิชาการทหารเรือชั้นสูง วันที่ 8 กรกฎาคม 2529.
- นิพนธ์ จิตะสมบัติ. กฎหมายระหว่างประเทศ : ปัญหาเขตแดนกับความมั่นคงของชาติ. กรุงเทพมหานคร : วิทยาลัยกองทัพอากาศ, 2527.
- ประสิทธิ์ เอกบุตร. กฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยทะเลชุดที่ 1. เอกสารประกอบคำบรรยายชั้นปริญญาตรี คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2530.
- ปลอดประสพ สุรัสวดี. แนวทางการพัฒนาการประมงไทย. การอบรมและสัมมนาเจ้าหน้าที่ผู้บริหารระดับปฏิบัติการ ครั้งที่ 1 หลักสูตรการพัฒนาการประมง วันที่ 21-25 มกราคม 2528 ณ ห้องประชุมบ้านพรสวรรค์ จังหวัดชุมพร, 2528.
- ผลของการประกาศเขตเศรษฐกิจจำเพาะ 200 ไมล์ทะเลที่มีต่อการประมงของไทย. เอกสารเศรษฐกิจการเกษตร เลขที่ 2/30 กองวิจัยเศรษฐกิจการเกษตร. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2530.
- พรธนิภา หาญวิวัฒน์กิจ. การทำประมงร่วมของไทยกับต่างประเทศ. เอกสารเศรษฐกิจประมง เลขที่ 6/2529. กรุงเทพมหานคร : ฝ่ายวิจัยเศรษฐกิจ, 2529.
- วีระวัฒน์ หงสกุล (ผู้แปล). การประมงของไทย โครงการพัฒนาและประสานงานในภูมิภาคทะเลจีนใต้ ด้วยความร่วมมือกับกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กองประมงทะเล กรมประมง. มกราคม, 2521.
- _____ . การประมงทะเลของประเทศไทย. การอบรมและสัมมนาเจ้าหน้าที่ผู้บริหารระดับปฏิบัติการ ครั้งที่ 1 หลักสูตรการพัฒนาการประมง วันที่ 21-25 มกราคม 2528 ณ ห้องประชุมบ้านพรสวรรค์ จังหวัดชุมพร, 2528.

สุรศักดิ์ มณีศรี. อำนาจอธิปไตย กฎหมายทะเล และการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ
กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
เอกสารประกอบการสัมมนา เรื่อง สภาพและปัญหาแรงงานในชนบทโดยเฉพาะ
แรงงานรับจ้างในภาคเกษตร วันที่ 11-13 ธันวาคม 2529
ณ โรงแรมริเวอร์แคว จังหวัดกาญจนบุรี สถานที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาแรง
งานแห่งชาติ, 2529.

วิทยานิพนธ์

- กอบชัย เจริญวิมลกุล. เขตเศรษฐกิจจำเพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการประมง :
กรณีศึกษาไทย-มาเลเซีย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์, 2523.
- วคิน ชีรเวชญาณ. การแบ่งอาณาเขตทางทะเลระหว่างประเทศไทยกับประเทศ
ใกล้เคียง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2530.
- สุชาติ วัฒนศิริ. ปัญหาเส้นเขตแดนประเทศไทยที่ติดต่อกับประเทศข้างเคียง.
วิทยานิพนธ์โรงเรียนเสนาธิการทหาร, 2532

หนังสือภาษาต่างประเทศ

- Amerasinghe, C.F. State Responsibility for Injuries to
Aliens. Oxford : Clarendon Press, 1967.
- Anzilotti, D. Cours de droit Internationale. Translated
by Gidel. n.p., 1929.
- Borchard. The Diplomatic Protection of Citizens Abroad.
n.p., 1915.
- Brownlie, Ian. Principles of public international law.
3rd ed. Oxford : University Press., 1979.
- _____. System of the Law of Nations : State
Responsibility. Part I n.p., 1983.

- Cheng, B. General Principles of Law as Applied by International Courts and Tribunals. n.p., 1953.
- Eagleton, Clyde. The Responsibility of States in International Law. New York : Kraus Reprint Co., 1928.
- Fenwick, C.G. International Law. Bombay : Vakils, Feffer and Simons Private Ltd., 1971.
- Garcia-Amador, F.V., Sohn, Louis and Banter, R. Recent Codification of the Law of State Responsibility for Injuries to Aliens I. New York : Occana Publications, 1974.
- Garcia-Mora, M. International Responsibility for Hostile Acts of Private Persons Against Foreign States. n.p. 1962.
- Greiz, D.W. International Laws : Cases and Materials. London : Butterworth and Co., (Publishers) Ltd., 1976.
- Grotius, H. De jure belli ac pacis. Translated by Kelsey n.p. 1625.
- Jimenez de Arechaga, Eduardo. International Responsibility In Manual of Public International Law. n.p. (1968)
- O'Connell, D.P. The International Law of the Sea. Volume 1 Oxford : Clarendon Press, 1982.
- Oppenheim, L. International Law. 8th ed. Vol 1 : Peace. London : E.L.B.S., 1970.
- Smith, B.D. State responsibility and the marine environment : The rules of decision. Oxford : Clarendon Press, 1988.
- Starke, J.G. International to international Law. 10th ed. Singapord : Butterworth and Co., 1989.
- Tunkin, G.I. International Law. Moscow : Progress Publishers., 1986.

Wallace, Rebecca M.M. International Law. Sydney : The Law Book Company Ltd., 1985.

Williams, S.A., and Mestral A.L.C. de. An introduction to international law. 2nd ed. Butterworth : The Butterworth Group of Compaaanies., 1987.

Vattel, De E. Le Droit des Gens ou Principes de la loi Naturelle. Translated by Fenwick. n.p. 1916.

วารสารและเอกสารอื่น ๆ

Ago, Roberto. Second Report on State Responsibility.

Yearbook of the International Law Commission
Volume 2, UN Doc. A/CN 4/233 (1970).

_____. Third Report on State Responsibility. Yearbook
of the International Law Commission Volume 2, UN
Doc. A/CN 4/246 and Addition 1-3 (1971).

_____. Fourth Report on State Responsibility. Yearbook
of the International Law Commission Volume 2, UN
Doc. A/CN 4/264 and Addition 1 (1972).

_____. Fifth Report on State Responsibility. Yearbook
of the International Law Commission Volume 2, CN
Doc. A/CN 4/291 and Addition 1-2 (1976).

_____. Seventh Report on State Responsibility.
Yearbook of the International Law Commission
Volume 2, UN Doc. A/CN 4/301 and Addition 1-2
(1978).

Anzelotti, D. La Responsabilite Internationale des etats
a raison des dommages soufferts par des etrangers.
RGDIPS 13 (1906)

วารสารและเอกสารอื่น ๆ

- Burke, William T. U.S. Fishery Management and the New Law of the Sea. American Journal of International Law 76 (1982) : 24-55.
- _____. Highly Migratory Species in the New Law of the Sea. Ocean Development and International Law 14 (1984) : 273-314.
- Eagleton, Clyde. Denial of Justice in International Law. American Journal of the International Law 22 (1928)
- Fitzmaurice, C. The General Principles of International Law. Recueil des Cours de l'Academie de Droit International de la Haye (1957)
- Force majeure and "Fortuitous Event" as Circumstances Precluding Wrongfulness : Survey of State Practice, International Judicial Decisions and Doctrine. Yearbook of the International Law Commission Volume 2, UN Doc. A/CN.4/315 (1978)
- Foster. The Convention on International Liability for Damage caused by space Object. Canada Yearbook of the International Law 10 (1972).
- Guerrero, J. Report to the Council of the League of Nations on the Questions which Appear Ripe for International Regulation : Responsibility of States for Damage done in Their Territories to the Person or Property of Foreigners. League of National Document C. 196 M. 70 (1972).

International Law Commission. Reports to the General Assembly and Summary Records. Yearbook International Law Commission 73, UN Doc. A/CN.4/Series A Addition 7 (1976). and UN Doc. A/9010/Rev. 1 (1973).

Juda, Lawrence. The Exclusive Economic Zone : Compatibility of National Claims and the UN Convention on the Law of the Sea. Ocean Development and International Law 16 (1986) : 1-58.

Lehr, Reinhard. International Law of the Sea and its Special Regional Importance for Thailand.
วารสารนิติศาสตร์ 19 (มิถุนายน 2532) : 21-32.

Starke, J.G. Imputability in International Delinquencies. British Yearbook of the International Law 19 (1938)

The Newsletter of International Oceans Law. Council on Ocean Law. (November-December, 1991).

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บันทึกข้อตกลง

ระหว่าง

กรมเจ้าท่ากับกรมประมง

เรื่อง มาตรการในการควบคุมเรือประมง

บันทึกข้อตกลงฉบับนี้ทำขึ้นที่กรมเจ้าท่า เมื่อวันที่ 23 เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2531 ระหว่างกรมเจ้าท่า โดย เรือเอกชิต อ่องสุวรรณ อธิบดีกรมเจ้าท่าและกรมประมง โดยนายวนิช วารีกุล อธิบดีกรมประมง ทั้งสองฝ่ายได้ กำหนดข้อตกลงเกี่ยวกับมาตรการควบคุมเรือประมง ดังต่อไปนี้

ข้อ 1. การจดทะเบียนเรือประมงที่ต่อใหม่

กรมเจ้าท่าจะรับพิจารณาจดทะเบียนเรือประมงที่ยังไม่เคยจดทะเบียนเรือประมงมาก่อนให้แก่เจ้าของเรือ ก็ต่อเมื่อหนังสืออนุญาตหรือให้ความยินยอมจากกรมประมง หรือประมงจังหวัดแล้วแต่กรณี ทั้งนี้ หนังสืออนุญาตหรือให้ความยินยอมดังกล่าวจะต้องระบุประเภทการใช้ของเรือประมงตามเครื่องหมายทำการประมงไว้ด้วย

แบบฟอร์มใบอนุญาตใช้เรือ กรมเจ้าท่าจะใช้แบบฟอร์มที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน (แบบ บ.95) โดยเพิ่มข้อความระบุประเภทการใช้ของเรือประมง และชื่อของเรือตามที่เจ้าของเรือได้รับอนุญาตจากกรมประมงไว้ในช่อง "ประเภทการใช้" (ตามเอกสารแนบท้าย 1)

ข้อ 2. การต่ออายุใบอนุญาตใช้เรือประมงประจำปี

กรมเจ้าท่าจะต่ออายุใบอนุญาตใช้เรือประมงประจำปีให้แก่เจ้าของเรือเมื่อเจ้าของเรือยื่นหรือแสดงใบอาชญาบัตรทำการประมงปีปัจจุบันหรือปีที่แล้วมา (ไม่เกิน 1 ปี) ที่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายประมงเพื่อประกอบการพิจารณาในการต่ออายุใบอนุญาตใช้เรือ

แบบฟอร์มใบอนุญาตใช้เรือ กรมเจ้าท่าจะใช้แบบฟอร์มที่ใช้
อยู่ปัจจุบัน (แบบ บ.95) โดยเพิ่มข้อความเพื่อระบุประเภทการใช้ของเรือ
ประมงและสีของเรือตามที่เจ้าของเรือได้รับอนุญาตจากกรมประมงไว้ในช่อง
"ประเภทการใช้" (ตามเอกสารแนบท้าย 1)

ข้อ 3. การดำเนินการเกี่ยวกับเรือประมงที่จะไปประกอบการ
ประมงนอกราชอาณาจักร

กรมเจ้าท่าได้มอบอำนาจตามมาตรา 23 แห่งพระราชบัญญัติ
การเดินเรือในน่านน้ำไทย (ฉบับที่ 13) พ.ศ. 2525 ให้แก่กรมประมงตาม
คำสั่งกรมเจ้าท่าที่ 697/2530 ลงวันที่ 31 กรกฎาคม 2530 และคำสั่งกรม
เจ้าท่า ที่ 250/2531 ลงวันที่ 9 มีนาคม 2531

ข้อ 4. มาตรการในการปราบปรามเรือประมงผิดกฎหมาย

กรมเจ้าท่ามอบหมายอำนาจตามพระราชบัญญัติการเดินเรือ
ในน่านน้ำไทยให้แก่กรมประมงดังต่อไปนี้ (ตามเอกสารแนบท้าย 2)

4.1 มาตรา 158 แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่าน
น้ำไทย พระพุทธศักราช 2456

4.2 มาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำ
ไทย (ฉบับที่ 6) พระพุทธศักราช 2481 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของ
คณะปฏิวัติ ฉบับที่ 50 ลงวันที่ 18 มกราคม 2515

4.3 มาตรา 23 แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำ
ไทย พระพุทธศักราช 2481 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติ
การเดินเรือในน่านน้ำไทย (ฉบับที่ 13) พ.ศ. 2525

4.4 มาตรา 175 แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่าน
น้ำไทย พระพุทธศักราช 2456 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา 16 แห่งพระราช
บัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย (ฉบับที่ 13) พ.ศ. 2525

ข้อ 5. การกำหนดสิทธิ์ที่ใช้ทาเรือประมงแต่ละประเภท

ประเภทเรือ	บริเวณที่ต้องทาสีและสีที่ใช้ทา		หมายเหตุ
	แก่งภายนอก	เปลือกเรือเหนือแนวน้ำ	
1. อวนลาก	ขาว	แสด	ประตูหน้าต่าง ทาสีตามใจชอบ
2. อวนรุน	—	—	—
3. อวนล้อม	ห้ามทาสีขาว	แสด	—
4. อวนลอย อินทรี	ห้ามทาสีขาว	เขียว น้ำตาล	—

ข้อ 6. วิธีการแจ้งเพื่อออกใบอนุญาตเรือออกจากท่า

เจ้าของเรือประมงที่มีความประสงค์จะไปประกอบการประมงในต่างประเทศ จะต้องนำหลักฐานใบสำคัญตามที่กำหนดในกฎข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือตามมาตรา 163 มาแสดงให้เจ้าหน้าที่ (กรมประมงหรือประมงจังหวัดแล้วแต่กรณีที่ได้รับมอบหมายอำนาจจากกรมเจ้าท่า) ตรวจสอบ เพื่อพิจารณาดำเนินการออกใบอนุญาตเรือออกจากท่าให้แก่เจ้าของเรือ ต่อจากนั้นให้กรมประมงหรือประมงจังหวัดผู้ออกใบอนุญาตดังกล่าวส่งสำเนาใบอนุญาตฯ ให้แก่สำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคภายในเขตท้องที่ ๆ รับผิดชอบนั้น ๆ

แบบฟอร์มใบอนุญาตเรือออกจากท่า กรมเจ้าท่าจะใช้แบบฟอร์มที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน คือ แบบ ท.23 (ตามเอกสารแนบท้าย 3)

(ลงชื่อ) เรือเอก ชิต อ่องสุวรรณ อธิบดีกรมเจ้าท่า
(ชิต อ่องสุวรรณ)

(ลงชื่อ) วินิช วารีกุล อธิบดีกรมเจ้าท่า
(นายวินิช วารีกุล)

ตราครุฑ
ประกาศกรมประมง
เรื่อง มาตรการในการควบคุมเรือประมง

ด้วยกรมประมงและกรมเจ้าท่าได้ร่วมกันลงนามในบันทึกข้อตกลงระหว่างกรมเจ้าท่ากับกรมประมง เรื่อง มาตรการในการควบคุมเรือประมง ทั้งนี้ เพื่อให้การควบคุมจำนวนเรือประมงมีความสัมพันธ์สอดคล้องเป็นไปในทางเดียวกันกับจำนวนเครื่องมือทำการประมง และมีความสามารถเหมาะสมกับศักยภาพการผลิตของทรัพยากรสัตว์น้ำตามธรรมชาติ ซึ่งบันทึกข้อตกลงดังกล่าวจะมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 สิงหาคม 2531

ดังนั้น กรมประมงจึงขอประกาศให้ชาวประมงทราบ ดังต่อไปนี้

1. การจดทะเบียนเรือประมงที่ต่อใหม่ ผู้ที่ประสงค์จะจดทะเบียนเรือประมงที่ต่อใหม่จะต้องยื่นคำขอรับหนังสือรับรองการจดทะเบียนเรือประมงต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ สำนักงานประมงจังหวัด ในท้องที่จังหวัดที่ตนสังกัดอยู่ สำหรับผู้มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครให้ยื่นคำขอที่ฝ่ายควบคุมและทะเบียน กองคุ้มครองและส่งเสริม กรมประมง พร้อมนำหลักฐานต่าง ๆ ดังนี้ไปแสดงต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ด้วย คือ

- 1.1 ลำเนาหรือภาพถ่ายสำเนาทะเบียนบ้านของเจ้าของเรือประมง
- 1.2 ลำเนาหรือภาพถ่ายบัตรประชาชนของเจ้าของเรือประมง
- 1.3 ลำเนาหรือภาพถ่ายบัตรประชาชนของผู้รับจ้างต่อเรือประมง
- 1.4 ลำเนาหรือภาพถ่ายบัตรประชาชนของผู้ขายเครื่องยนต์
- 1.5 ลำเนาหรือภาพถ่ายใบเสร็จรับเงินค่าไม้
- 1.6 ลำเนาหรือภาพถ่ายใบเสร็จรับเงินค่าจ้างต่อเรือ
- 1.7 ลำเนาหรือภาพถ่ายสัญญาซื้อขายเครื่องยนต์

1.8 ในกรณีที่มีการมอบอำนาจ ต้องมีหนังสือมอบอำนาจด้วย

1.9 ในกรณีที่เจ้าของเรือประมงเป็นนิติบุคคลต้องแนบสำเนาหรือภาพถ่ายใบสำคัญแสดงการจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลและหลักฐานแสดงว่ามีวัตถุประสงค์ในการประกอบกิจการประมง สำหรับผู้ยื่นคำขอแทนนิติบุคคลจะต้องมีใบมอบอำนาจจากนิติบุคคลนั้น

1.10 หลักฐานอื่น ๆ (ถ้ามี)

เมื่อได้รับหนังสือรับรองจากจังหวัดแล้ว ให้นำหนังสือรับรองดังกล่าวไปแสดงต่อกรมเจ้าท่าหรือเจ้าท่าเขต เพื่อขอจดทะเบียนเรือประมงตามกฎหมายของกรมเจ้าท่าต่อไป อนึ่ง กรมประมงจะไม่ออกหนังสือรับรองการจดทะเบียนเรือประมงให้แก่ชาวประมงที่ต่อเรือขึ้นมาเพื่อนำไปใช้กับเครื่องมืออวนลากและอวนรุนโดยเด็ดขาด

2. การต่ออายุใบอนุญาตใช้เรือประมงประจำปี เจ้าของเรือประมงจะต้องนำอาชญาบัตรการทำการประมงของปีปัจจุบัน หรือปีที่แล้วมา (ไม่เกิน 1 ปี) ที่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ของกรมประมงไปแสดงต่อพนักงานเจ้าหน้าที่กรมเจ้าท่า กรมเจ้าท่าจึงจะต่ออายุใบอนุญาตใช้เรือประมงประจำปีให้

3. กำหนดให้เรือประมงแต่ละประเภททาสีเรือ ดังนี้

ประเภทเรือ	บริเวณที่ต้องทาสีและสีที่ใช้ทา		หมายเหตุ
	แก่งภายนอก	เปลือกเรือเหนือแนวน้ำ	
1. อวนลาก	ขาว	สแลด	ประตูหน้าต่างทาสีตามใจชอบ
2. อวนรุน	—	สแลด	—
3. อวนล้อม	ห้ามทาสีขาว	เขียว	—
4. อวนลอยอินทรี	ห้ามทาสีขาว	น้ำตาล	—

หากไม่ทาสีหรือทาสีเรือไม่ตรงตามที่กำหนด จะมีความผิดตามพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 กรมเจ้าท่าจะได้ชี้แจงรายละเอียดให้ชาวประมงทราบอีกครั้ง

4. การออกไปทำการประมงยังเมืองต่างประเทศ กรมเจ้าท่าได้มอบอำนาจให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ของกรมประมง ออกใบอนุญาตปล่อยเรือไปทำการประมงยังเมืองต่างประเทศ ดังนั้น นอกจากชาวประมงจะไปยังคำขอที่กรมเจ้าท่าหรือเจ้าท่าเขตแล้ว ยังสามารถนำหลักฐานใบสำคัญต่าง ๆ มายื่นคำขอต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ประมงอำเภอหรือประมงจังหวัดได้อีกทางหนึ่งด้วย

5. นอกจากนี้กรมเจ้าท่ายังมอบอำนาจให้พนักงานเจ้าหน้าที่ของกรมประมงมีอำนาจในการตรวจเรือ ใบทะเบียนเรือ ใบอนุญาตใช้เรือ และการเปรียบเทียบปรับในความผิดในกรณีดังกล่าวด้วย

จึงประกาศมาเพื่อทราบโดยทั่วกัน

ประกาศ ณ วันที่ 20 มิถุนายน พ.ศ. 2531

(ลงนาม)

วนิช วารีกุล

(นายวนิช วารีกุล)

อธิบดีกรมประมง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตราครุฑ
ประกาศกรมประมง
เรื่อง มาตรการในการควบคุมเรือประมง (ฉบับที่ 2)

ตามที่กรมประมงได้ออกประกาศเพื่อให้ชาวประมงทราบบันทึกข้อตกลงระหว่างกรมเจ้าท่ากับกรมประมงเกี่ยวกับมาตรการในการควบคุมเรือประมง ซึ่งมีรายละเอียดปรากฏตามประกาศกรมประมง ฉบับลงวันที่ 20 มิถุนายน 2531 นั้น

เพื่อมิให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติแก่ชาวประมงและเพื่อความเข้าใจถูกต้อง กรมประมงจึงขอประกาศชักชวนความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเพิ่มเติม ดังนี้

1. การจดทะเบียนเรือประมงที่ต่อใหม่ ตามบันทึกข้อตกลงระหว่างกรมเจ้าท่ากับกรมประมง ได้กำหนดให้กรมเจ้าท่าจะรับจดทะเบียนเรือประมงที่ต่อใหม่ ซึ่งยังไม่เคยจดทะเบียนเรือประมงมาก่อน ให้แก่เจ้าของเรือที่ต่อเมื่อมีหนังสือรับรองจากกรมประมง หรือประมงจังหวัดแล้วแต่กรณี

ดังนั้น เจ้าของเรือที่ประสงค์จะจดทะเบียนเรือประมง ให้ไปยื่นคำขอรับหนังสือรับรองการจดทะเบียนเรือ ที่สำนักงานประมงจังหวัดในท้องที่ที่ตนมีภูมิลำเนาอยู่ สำหรับผู้ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานคร ให้ยื่นคำขอที่ฝ่ายควบคุมการประมง กองคุ้มครองและส่งเสริม กรมประมง โดยนำหลักฐานสำเนาทะเบียนบ้านของเจ้าของเรือประมง ไปแสดงต่อพนักงานเจ้าหน้าที่

2. การต่อใบอนุญาตใช้เรือประมงประจำปี เจ้าของเรือประมงจะต้องนำอาชญาบัตรการทำประมงของปีปัจจุบันหรือปีที่แล้วมา (ไม่เกิน 1 ปี) ไปแสดงต่อกรมเจ้าท่านั้น เนื่องจากชาวประมงจะต้องมีอาชญาบัตรการทำประมงอยู่แล้ว จึงไม่น่าจะก่อให้เกิดความเดือดร้อนหรือไม่ได้รับความสะดวกเกี่ยวกับดังกล่าว

3. การกำหนดให้เรือประมงแต่ละประเภททาสีเรือนั้น ขณะนี้ยังไม่มีกฎหมายรองรับ จึงไม่มีผลบังคับใช้ตามกฎหมาย

4. อนุญาตปล่อยเรือไปทำการประมงยังเมืองต่างประเทศนั้น จะเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ชาวประมง คือ นอกจากชาวประมงจะไปยื่นคำขออนุญาตปล่อยเรือ เพื่อไปทำการประมงยังเมืองต่างประเทศที่กรมเจ้าท่า หรือสำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคแล้ว ชาวประมงก็ยังสามารถจะยื่นคำขอตกลงต่อหน่วยงานของกรมประมงในภูมิภาคได้อีกทางหนึ่งด้วย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ยิ่งขึ้น

5. กรมเจ้าท่ามอบอำนาจให้พนักงานเจ้าหน้าที่ของกรมประมงมีอำนาจในการตรวจเรือ ใบอนุญาตใช้เรือ และการเปรียบเทียบปรับในความผิดเกี่ยวกับกรณีดังกล่าวเป็นการมอบอำนาจระหว่างส่วนราชการ ซึ่งผู้มอบมีอำนาจที่จะมอบอำนาจได้

จึงประกาศมาเพื่อทราบโดยทั่วกัน

ประกาศ ณ วันที่ 5 สิงหาคม พ.ศ. 2531

(ลงนาม)

วนิช วารีกุล

(นายวนิช วารีกุล)

อธิบดีกรมประมง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตราครุฑ

ระเบียบกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

ว่าด้วยการปฏิบัติเกี่ยวกับการควบคุมจำนวนเครื่องมืออวนลากและอวนรุน

พ.ศ. 2532

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงระเบียบกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ว่าด้วยการปฏิบัติเกี่ยวกับการลดจำนวนเครื่องมืออวนลากและอวนรุน พ.ศ. 2523 และระเบียบกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ว่าด้วยการปฏิบัติเกี่ยวกับการลดจำนวนเครื่องมืออวนลากและอวนรุน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2526 เสียใหม่ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น สอดคล้องกับสภาวะการประมงในปัจจุบัน ซึ่งปรากฏว่าในขณะนี้เครื่องมืออวนลากและอวนรุนที่ใช้ประกอบกับเรือยนต์ประมงในบริเวณอ่าวไทยและบริเวณทะเลอันดามันมีจำนวนมากเกินควร ทำให้ไม่สมดุลย์กับปริมาณสัตว์น้ำที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ เพราะเครื่องมือดังกล่าวมีประสิทธิภาพในการจับสัตว์น้ำสูง จึงเป็นเหตุให้สัตว์น้ำลดจำนวนลงอย่างรวดเร็ว หากปล่อยให้เป็นไปในลักษณะเช่นนี้ โดยไม่มีการควบคุมจำนวนเครื่องมืออวนลากและอวนรุนให้มีจำนวนที่เหมาะสมแล้ว ทรัพยากรสัตว์น้ำก็จะถูกทำลายโดยสิ้นเชิง ซึ่งมีผลกระทบต่อการครองชีพของประชาชนทั่วไปด้วย จึงจำเป็นต้องบริหารและควบคุมการทำการประมงด้วยเครื่องมืออวนลากและอวนรุนที่ใช้ประกอบกับเรือยนต์ประมงให้อยู่ในระดับที่มีจำนวนพอเหมาะ กับปริมาณสัตว์น้ำที่มีอยู่ และเหมาะสมกับการเจริญเติบโตของสัตว์น้ำ กับเพื่อเปิดโอกาสให้ชาวประมงผู้ใช้เครื่องมืออวนลากและอวนรุนได้ประกอบอาชีพด้วยเครื่องมือประเภทอื่นได้ในโอกาสเดียวกันด้วย ทั้งนี้ เพื่อให้ได้รับผลประโยชน์ตอบแทนอย่างสูงสุดจากสัตว์น้ำเหล่านั้นอย่างถาวรและต่อเนื่องตลอดไป

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2500 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์จึงวางระเบียบให้กรมประมงปฏิบัติเกี่ยวกับการควบคุมจำนวนเครื่องมืออวนลากและอวนรุนไว้ดังต่อไปนี้

หมวด 1

บททั่วไป

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า "ระเบียบกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ว่าด้วยการปฏิบัติเกี่ยวกับการควบคุมจำนวนเครื่องมืออวนลากและอวนรุน พ.ศ. 2532"

ข้อ 2 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 15 ธันวาคม 2532 เป็นต้นไป

ข้อ 3 ให้ยกเลิก

3.1 ระเบียบกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ว่าด้วยการปฏิบัติเกี่ยวกับการลดจำนวนเครื่องมืออวนลากและอวนรุน พ.ศ. 2523

3.2 ระเบียบกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ว่าด้วยการปฏิบัติเกี่ยวกับการลดจำนวนเครื่องมืออวนลากและอวนรุน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2526

บรรดาระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่งอื่นใด ในส่วนที่กำหนดไว้แล้วในระเบียบนี้หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้ ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

หมวด 2

การอนุญาต

ข้อ 4 พนักงานเจ้าหน้าที่จะออกอาชญาบัตรเครื่องมืออวนลากหรืออวนรุนให้แก่ผู้หนึ่งผู้ใด ซึ่งเป็นการเพิ่มจำนวนเครื่องมืออวนลากหรืออวนรุนเกินกว่าจำนวนหรือชนิดของเครื่องมือตามที่กรมประมงกำหนดไม่ได้

ข้อ 5 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่รับพิจารณาคำขอรับอาชญาบัตรเพื่อใช้เครื่องมืออวนลากหรืออวนรุนทำการประมงได้ ภายในกำหนดเวลาตามที่กรมประมงกำหนดเท่านั้น หากพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวแล้ว ห้ามมิให้พนักงานเจ้าหน้าที่รับพิจารณาคำขอนั้นไม่ว่าในกรณีใด ๆ

ข้อ 6 ให้นำพนักงานเจ้าหน้าที่พิจารณารับคำขออาชญาบัตรเครื่องมือ อวนลากหรืออวนรุน หรืออนุญาตให้ใช้เครื่องมืออวนลากหรืออวนรุนเฉพาะผู้ที่เคย ได้รับอนุญาตให้ทำการประมงด้วยเครื่องมืออวนลากหรืออวนรุนในปีที่แล้ว ซึ่ง ปรากฏตามทะเบียนของแต่ละอำเภอเท่านั้น

ข้อ 7 ในการพิจารณารับคำขออาชญาบัตรเครื่องมืออวนลาก ให้ พนักงานเจ้าหน้าที่พิจารณารับคำขอพร้อมด้วยหลักฐานดังต่อไปนี้

- (1) สำเนา หรืออาชญาบัตรเครื่องมืออวนลากซึ่งได้รับ อนุญาตในปีที่แล้ว
- (2) สำเนา หรือ ภาพถ่ายทะเบียนเรือไทย และใบอนุญาต ใช้เรือ
- (3) หลักฐานอื่นตามที่ทางราชการกำหนด

ในการพิจารณารับคำขออาชญาบัตรเครื่องมืออวนรุน ให้พนักงานเจ้า หน้าที่พิจารณารับคำขอพร้อมด้วยหลักฐานดังต่อไปนี้

- (1) สำเนา หรืออาชญาบัตรเครื่องมืออวนรุนซึ่งได้รับอนุญาต ในปีที่แล้ว
- (2) สำเนา หรือภาพถ่ายทะเบียนเรือไทย และใบอนุญาต ใช้เรือ (ถ้ามี)
- (3) หลักฐานอื่นตามที่ทางราชการกำหนด

ข้อ 8 เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับคำขอ และพิจารณาถูกต้องตามข้อ บังคับและระเบียบนี้แล้ว ให้เรียกเก็บเงินอากรตามอัตราที่กำหนดไว้ในกฎ กระทรวง และให้ออกอาชญาบัตรเครื่องมืออวนลากเดี่ยวหรืออวนรุนให้แก่ผู้ยื่น คำขอเพียง 1 ฉบับ หรือ 1 หน่วยทำการประมง ต่อเรือยนต์ประมง 1 ลำ สำหรับเครื่องมืออวนลากคู่ซึ่งใช้ประกอบกับเรือยนต์ประมง 2 ลำ ให้ออก อาชญาบัตร 1 ฉบับ หรือ 1 หน่วยทำการประมง

ข้อ 9 สำหรับผู้รับอาชญาบัตรซึ่งได้รับจดทะเบียนเครื่องมืออวนลาก หรืออวนรุนไว้แล้ว หากมีประสงค์จะจดทะเบียนขอรับอาชญาบัตรอวนลากคู่ อวน ลากเดี่ยว และอวนรุนอีกก็ให้กระทำได้ และให้เรียกเก็บเงินอากรทุกเครื่องมือ

ข้อ 10 ผู้ที่ได้รับอนุญาตออกอาชญาบัตรเครื่องมืออวนลากหรืออวนรุนแล้ว หากมีประสงค์จะทำการประมงด้วยเครื่องมือในชนิดประเภทอื่นทำการประมง ก็ ให้นำพนักงานเจ้าหน้าที่ออกอาชญาบัตรนั้น ๆ ให้แก่ผู้รับอนุญาตได้ โดยให้เรียกเก็บ เงินอากรตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

ข้อ 11 ในกรณีที่ผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ปรากฏตามทะเบียนเรือเกินกว่าหนึ่ง คนขึ้นไป ให้นำพนักงานเจ้าหน้าที่ออกอาชญาบัตรให้แก่ผู้ยื่นคำขอซึ่งปรากฏตาม ทะเบียนเรือ หรือให้แก่ผู้ถือกรรมสิทธิ์ร่วมเพียง 1 ฉบับเท่านั้น แต่ถ้ามีผู้คัดค้าน ให้คู่กรณีทำบันทึกตกลงกันไว้แล้วให้พนักงานเจ้าหน้าที่เรียกอาชญาบัตรมาแก้ไขชื่อ ผู้รับอนุญาตตามที่ปรากฏตามทะเบียนเรือตามที่ได้ตกลงกันไว้ หากคู่กรณีไม่ตกลง กันก็ให้คู่กรณีไปดำเนินการทางศาล เมื่อศาลสั่งประการใดแล้วให้พนักงานเจ้า หน้าที่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล

ข้อ 12 ในกรณีที่เรือยนต์ที่จะนำมาใช้ประกอบกับเครื่องมืออวนลาก หรืออวนรุน เพื่อขออาชญาบัตรเป็นเรือที่อยู่ในระหว่างการจำนอง การเช่าซื้อ และการขายฝาก ให้ปฏิบัติดังนี้

(1) กรณีจำนอง ให้แสดงหลักฐานการจำนองซึ่งได้จด ทะเบียนไว้ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่รับคำขอ

(2) กรณีเช่าซื้อ ให้แสดงสัญญาเช่าซื้อต่อพนักงานเจ้า หน้าที่รับคำขอ ถ้าสัญญาขายฝากนั้นสิ้นอายุการไถ่ถอนคืนแล้ว ห้ามมิให้พนักงาน เจ้าหน้าที่ออกอาชญาบัตรให้แก่ผู้ขายฝาก

ข้อ 13 เมื่อพ้นกำหนดเวลาตามที่กรมประมงประกาศกำหนดตามข้อ 5 แล้ว ห้ามมิให้พนักงานเจ้าหน้าที่รับคำขอและออกอาชญาบัตรเครื่องมืออวนลาก หรืออวนรุน หรือต่ออายุอาชญาบัตรดังกล่าว เว้นแต่จะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น

หมวด 3

การต่ออายุอาชญาบัตร

ข้อ 14 ในการต่ออายุอาชญาบัตรเครื่องมืออวนลากหรืออวนรุน ให้พนักงานเจ้าหน้าที่พิจารณารับคำขออาชญาบัตรจากผู้ที่เคยได้รับอนุญาตให้ใช้เครื่องมืออวนลากหรืออวนรุนตามข้อ 4 และ 6 พร้อมกับหลักฐานตามข้อ 7 และให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบว่าถูกต้องตามระเบียบนี้หรือไม่ ถ้าถูกต้องก็ให้ต่ออายุอาชญาบัตรอวนลากหรืออวนรุนให้แก่ผู้รับอนุญาตต่อไป ถ้าไม่ถูกต้องห้ามมิให้พนักงานเจ้าหน้าที่ต่ออายุอาชญาบัตรดังกล่าว และให้ลบชื่อออกจากทะเบียนเมื่อพ้นระยะเวลาที่กำหนดไว้ในมาตรา 46 แห่งพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490

ข้อ 15 ห้ามมิให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกอาชญาบัตร หรือต่ออายุอาชญาบัตรเครื่องมืออวนลากหรืออวนรุนเกินกว่าจำนวนเรือที่ปรากฏตามทะเบียนเครื่องมืออวนลากและอวนรุนที่ได้รับอนุญาตในปีที่แล้ว

หมวด 4

การเปลี่ยนแปลงเครื่องมือและเรือ

ข้อ 16 ในฤดูกาลประมงปีเดียวกัน เมื่อผู้รับอนุญาตได้รับอนุญาตให้เรือยนต์ประมงลำใดใช้เครื่องมืออวนลากหรืออวนรุนทำการประมงแล้ว หากมีความประสงค์จะขอรับอาชญาบัตรเครื่องมือในพิภดประเภทอื่นทำการประมงอีกให้กระทำได้

ข้อ 17 ในกรณีการเปลี่ยนเรือยนต์ที่ใช้ประกอบกับเครื่องมืออวนลากคู่ ไปใช้ประกอบกับเครื่องมืออวนลากเดี่ยวเป็น 2 ฉบับ หรือ 2 หน่วยทำการประมง หรือการเปลี่ยนเรือยนต์ที่ใช้ประกอบกับเครื่องมืออวนลากเดี่ยว 2 ฉบับ หรือ 2 หน่วยทำการประมง ไปใช้ประกอบเครื่องมืออวนลากคู่เพียง 1 ฉบับ

หรือ 1 หน่วยทำการประมง หรือการเปลี่ยนเรือยนต์ที่ใช้ประกอบกับเครื่องมือ อวนรุนไปใช้ประกอบกับเครื่องมืออวนลากให้กระทำได้

ข้อ 18 ห้ามมิให้พนักงานเจ้าหน้าที่รับคำขออาชญาบัตร เพื่อเปลี่ยน เรือยนต์ที่ใช้ประกอบกับเครื่องมือทำการประมงประเภทอื่น เช่น อวนลอย อวน ล้อม เป็นต้น ไปใช้ประกอบเป็นเครื่องมืออวนลากหรืออวนรุนโดยเด็ดขาด เว้นแต่เรือยนต์ที่ใช้ประกอบกับเครื่องมืออวนลากหรืออวนรุน ซึ่งได้รับอนุญาตจาก พนักงานเจ้าหน้าที่ให้เปลี่ยนแปลงไปทำการประมงด้วยเครื่องมือประเภทอื่นตาม ข้อ 16 และเป็นเรือซึ่งได้รับอนุญาตปรากฏตามทะเบียนเครื่องมืออวนลากหรือ อวนรุนในปีที่แล้ว ในกรณีเช่นนี้ให้กระทำได้

ข้อ 19 ในกรณีที่เรือยนต์ที่ใช้ประกอบกับเครื่องมืออวนลากหรืออวน รุนที่ได้รับอาชญาบัตรแล้วเกิดเสียหาย หรือขัดข้องไม่สามารถทำการประมงได้ ตามปกติ และผู้รับอนุญาตยื่นคำขอเปลี่ยนเรือยนต์ก่อนออกทำการประมงต่อ พนักงานเจ้าหน้าที่ออกอาชญาบัตร ให้พนักงานเจ้าหน้าที่แจ้งให้เปลี่ยนเรือยนต์ ลำใหม่ได้ และใช้เรือยนต์นั้นต่อไปได้ภายในระยะเวลาเท่าที่อาชญาบัตรยังไม่ ลื่นอายุเท่านั้น โดยให้ผู้อนุญาตลงลายมือชื่อกำกับในส่วนที่แก้ไขเปลี่ยนแปลงใน อาชญาบัตรนั้นไว้เป็นหลักฐาน

หมวด 5

เรือถูกจับกุม หรือถูกโจรกรรม

ข้อ 20 ในกรณีที่เรือยนต์ที่ใช้ประกอบกับเครื่องมืออวนลากหรืออวน รุน ที่ได้รับอาชญาบัตรถูกจับกุมในต่างประเทศ หรือถูกโจรกรรม หรือมีเหตุอื่นใด ที่ไม่สามารถนำมาใช้ประกอบทำการประมงได้ ให้เจ้าของเรือหรือผู้ครอบครอง เรือแจ้งพร้อมด้วยหลักฐานที่เกี่ยวข้องให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกอาชญาบัตรนั้น ทราบภายใน 60 วัน นับแต่วันที่ถูกจับกุมหรือถูกโจรกรรม หรือเหตุที่ไม่สามารถ นำมาใช้ประกอบทำการประมงได้ ให้ถือว่าผู้นั้นมีสิทธิได้รับอนุญาตให้ใช้เครื่องมือ อวนลากหรืออวนรุนเมื่อได้รับเรือนั้นคืน โดยให้หมายเหตุไว้ในทะเบียนเครื่องมือ

อวนลากและอวนรุนด้วย หากไม่แจ้งภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ห้ามมิให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกอาชญาบัตรดังกล่าวให้แก่ผู้นั้นอีกต่อไป

หมวด 6

การโอนอาชญาบัตรและการย้ายภูมิลำเนา

ข้อ 21 ในกรณีซื้อขายเรือยนต์ประมงที่ได้รับอนุญาตให้ทำการประมงด้วยเครื่องมืออวนลากหรืออวนรุน ถ้าผู้ขายเรือมีความประสงค์จะโอนอาชญาบัตรอวนลากหรืออวนรุนให้แก่ผู้ซื้อ ให้ยื่นเรื่องราวต่อนายอำเภอท้องที่ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับเรื่องราวและได้พิจารณาเห็นว่าถูกต้องก็อนุญาตให้โอนอาชญาบัตรกันได้ โดยปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การโอนอาชญาบัตร และให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมการโอนตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง และให้นายอำเภอหรือปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอหรือผู้ทำการแทนแล้วแต่กรณี สลักหลังการโอนและชื่อผู้รับโอนในอาชญาบัตรนั้น และมอบอาชญาบัตรให้แก่ผู้รับโอนต่อไปแล้วรายงานจังหวัดเพื่อจังหวัดจะได้แก้ไขทะเบียนและรายงานกรมประมงแก้ไขทะเบียนให้ถูกต้องตรงกันต่อไป

ข้อ 22 ในกรณีที่ผู้รับอนุญาตเครื่องมืออวนลากหรืออวนรุนถึงแก่กรรม ให้โอนอาชญาบัตรดังกล่าวแก่ทายาทผู้รับมรดก เป็นผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้เครื่องมืออวนลากหรืออวนรุนต่อไปได้

ข้อ 23 ในกรณีที่ผู้รับอนุญาตย้ายภูมิลำเนา หรือผู้รับโอนประสงค์จะขอย้ายอาชญาบัตรอวนลากหรืออวนรุนไปยังอำเภอท้องที่ที่ตนมีภูมิลำเนาอยู่ ให้อำเภอที่ผู้รับอนุญาตหรือผู้รับโอนที่มีชื่อปรากฏในทะเบียนผู้รับอาชญาบัตรเครื่องมืออวนลากหรืออวนรุน ออกหนังสือรับอนุญาตหรือผู้รับโอนตามแบบที่กรมประมงกำหนด และลบชื่อผู้รับอนุญาตหรือผู้รับโอนอาชญาบัตรนั้นออกจากทะเบียนอวนลากหรืออวนรุนแล้ว ให้รายงานจังหวัด และจังหวัดรายงานกรมประมง และเมื่ออำเภอที่ผู้รับอนุญาตอาชญาบัตรหรือผู้รับโอนมีภูมิลำเนาครั้งหลังสุดได้รับการแจ้ง การย้ายดังกล่าวแล้ว ให้เพิ่มชื่อผู้รับอนุญาตอาชญาบัตรหรือผู้รับโอนลงในทะเบียนอวนลากหรืออวนรุน และออกอาชญาบัตรใหม่ให้ในกรณีที่อาชญาบัตรเดิม

หมดอายุ แล้วรายงานจังหวัดเพื่อจังหวัดจะได้เพิ่มชื่อและรายงานกรมประมง
แก้ไขทะเบียนให้ถูกต้องตรงกันต่อไป

หมวด 7

การรายงานและการจำหน่ายชื่อผู้รับอนุญาตออกจากทะเบียน

ข้อ 24 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่จัดทำทะเบียนเครื่องมืออวนลากและ
อวนรุน อันประกอบด้วยชื่อที่อยู่ของผู้รับอนุญาต ชื่อเรือ เลขทะเบียนเรือ และ
ขนาดของเรือที่ใช้ประกอบกับเครื่องมืออวนลากหรืออวนรุนตามแบบที่กรมประมง
กำหนด และให้อำเภอรายงานทะเบียนเครื่องมือดังกล่าวให้จังหวัดภายในวันที่
7 ของเดือนถัดไป จังหวัดรายงานให้กรมประมงทราบภายในวันที่ 15 ของเดือน
ถัดไป เพื่อใช้เป็นหลักฐานในการตรวจสอบและอนุญาตในปีต่อไป และในปีที่ล่วง
มาหากผู้รับอนุญาตรายเดิมไม่มาขอรับอาชญาบัตรให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทำรายงาน
เสนอเพื่อจำหน่ายชื่อออกจากทะเบียนนั้น แล้วรายงานจังหวัด เพื่อจังหวัดจะได้
รายงานให้กรมประมงแก้ไขทะเบียนให้ถูกต้องตรงกันต่อไป

ให้ไว้ ณ วันที่ 27 กันยายน พ.ศ. 2532

(ลงนาม) เจริญ คันธวงศ์

(นายเจริญ คันธวงศ์)

รัฐมนตรีช่วยว่าการฯ รักษาราชการแทน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982

หมวด 2 ทะเลอาณาเขตและเขตต่อเนื่อง
ตอนที่ 1 บททั่วไป

ข้อ 2

สถานะทางกฎหมายของทะเลอาณาเขต ห้วงอากาศเหนือทะเลอาณาเขต และพื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดินของทะเลอาณาเขต

1. อำนาจอธิปไตยของรัฐชายฝั่งขยายต่อออกไปจากอาณาเขตพื้นดินและน่านน้ำภายในของรัฐ และน่านน้ำของหมู่เกาะในกรณีที่เป็นรัฐหมู่เกาะ จนถึงแนวทะเลประชิดชายฝั่งของตนซึ่งเรียกว่าทะเลอาณาเขต
2. อำนาจอธิปไตยของรัฐบาลชายฝั่งขยายไปถึงห้วงอากาศเหนือทะเลอาณาเขต ตลอดจนพื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดินของทะเลอาณาเขต
3. อำนาจอธิปไตยเหนือทะเลอาณาเขตให้ใช้ภายในบังคับแห่งอนุสัญญานี้และหลักเกณฑ์อื่น ๆ ของกฎหมายระหว่างประเทศ

ตอนที่ 2 ขอบเขตของทะเลอาณาเขต

ข้อ 3

ความกว้างของทะเลอาณาเขต

รัฐที่มีสิทธิที่จักกำหนดความกว้างของทะเลอาณาเขตของตนจนถึงขอบเขตไม่เกิน 12 ไมล์ทะเล โดยวัดจากเส้นฐานที่กำหนดขึ้นสอดคล้องกับอนุสัญญานี้

ข้อ 4

ขอบเขตด้านนอกของทะเลอาณาเขต

ขอบเขตด้านนอกของทะเลอาณาเขต ได้แก่ เส้นซึ่งทุก ๆ จุดมีระยะห่างจากจุดที่ใกล้ที่สุดของเส้นฐานเป็นระยะเท่ากับความกว้างของทะเลอาณาเขต

ข้อ 5

เส้นฐานปกติ

เว้นแต่ในกรณีที่ได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นในอนุสัญญานี้ เส้นฐานตามปกติสำหรับวัดความกว้างของทะเลอาณาเขต ได้แก่ แนวน้ำลดตลอดฝั่งทะเลที่ได้หมายไว้ในแผนที่ซึ่งใช้มาตราส่วนขนาดใหญ่ที่รัฐชายฝั่งยอมรับนับถือเป็นทางการ

ข้อ 6

หินโสโครก

ในกรณีของเกาะที่ตั้งอยู่บนหินปะการังหรือเกาะที่มีแนวหินโสโครกล้อมรอบ ๆ เส้นฐานสำหรับวัดความกว้างของทะเลอาณาเขต ได้แก่ แนวน้ำลดของแนวหินโสโครก ส่วนที่อยู่ติดกับทะเลด้านนอก ซึ่งแสดงไว้โดยสัญลักษณ์ที่เหมาะสมบนแผนที่ของทางการ

ข้อ 7

เส้นฐานตรง

1. ในท้องที่แนวฝั่งทะเลเว้าแหว่งและตัดลึกเข้ามา หรือถ้ามีเกาะล้อมรอบเป็นแนวตามฝั่งทะเลในบริเวณที่ใกล้เคียงติดต่อกัน วิธีการลากเส้นฐานตรงเชื่อมจุดที่เหมาะสม อาจนำมาใช้โดยการลากเส้นฐานสำหรับวัดความกว้างของทะเลอาณาเขตได้
2. เมื่อแนวชายฝั่งมีลักษณะไม่แน่นอนเป็นอย่างมาก เนื่องจากมีสามเหลี่ยมปากน้ำ และสภาพทางธรรมชาติอื่น อาจมีการเลือกจุดที่เหมาะสมตามแนวน้ำลดในส่วนที่อยู่ติดกับทะเลด้านนอกมากที่สุด และเส้นฐานเหล่านั้นจักมีผลอยู่จนกระทั่งมีการเปลี่ยนแปลงโดยรัฐ ชายฝั่งสอดคล้องกับอนุสัญญานี้ โดยไม่คำนึงถึงการลดระดับของแนวน้ำลดในภายหลัง

3. การลากเส้นฐานเช่นว่านั้น จักต้องไม่หักเหไปจากแนวฝั่งทะเล โดยทั่วไปจนเกินสมควร และบริเวณทะเลซึ่งอยู่ภายในเส้นต้องมีความสัมพันธ์กับผืนแผ่นดินอย่างใกล้ชิดเพียงพอที่จักให้อยู่ภายในระบบน่านน้ำภายในได้

4. เส้นฐานตรงจักต้องไม่ลากไปยังและมาจากพื้นที่ที่อยู่เหนือระดับน้ำขณะน้ำลด เว้นแต่จะได้สร้างประการหรือสิ่งก่อสร้างที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งอยู่เหนือระดับน้ำทะเลอย่างถาวรไว้บนที่นั้น หรือเว้นแต่ว่าการลากเส้นฐานไปยังหรือมาจากพื้นที่เช่นนั้นเป็นที่ยอมรับกันทั่วไประหว่างประเทศ

5. ในกรณีที่ใช้วิธีลากเส้นฐานตรงที่อาจนำมาใช้ได้ภายใต้บทแห่งวรรค 1 ได้ การกำหนดเส้นฐานในแต่ละกรณีอาจกระทำโดยคำนึงถึงผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่เป็นลักษณะพิเศษเฉพาะสำหรับภูมิภาคที่เกี่ยวข้อง ซึ่งความเป็นจริงและความสำคัญของผลประโยชน์นั้นมีหลักฐานเห็นได้ชัดแจ้งจากการปฏิบัติที่มีมาเป็นเวลานาน

6. ระบบเส้นฐานตรงนั้น รัฐมีอาจนำมาใช้ในงานองที่จะปิดกั้นทะเลอาณาเขตหรือเขตเศรษฐกิจจำเพาะของอีกรัฐหนึ่งจากทะเลหลวงได้

ข้อ 8

น่านน้ำภายใน

1. เว้นแต่ที่บัญญัติไว้ในหมวด 4 น่านน้ำทางด้านแผ่นดินของเส้นฐานแห่งทะเลอาณาเขตประกอบเป็นส่วนหนึ่งของน่านน้ำภายในของรัฐ

2. ในกรณีการกำหนดเส้นฐานตรงตามข้อ 7 มีผลเป็นการรวมบริเวณนั้นเข้าเป็นน่านน้ำภายใน ซึ่งเดิมไม่ได้ถือเช่นนั้น สิทธิในการผ่านโดยสุจริตตั้งที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญาฯ นี้ ยังคงมีอยู่ในน่านน้ำเหล่านั้น

ข้อ 9

ปากแม่น้ำ

ถ้าแม่น้ำไหลลงสู่ทะเลโดยตรง เส้นฐานจักได้แก่ เส้นตรงที่ลาดพาดปากแม่น้ำระหว่างจุดเหนือแนวน้ำลดของฝั่งทะเล

ข้อ 10

อ่าว

1. ข้อนี้กล่าวถึงเฉพาะอ่าวซึ่งมีฝั่งทะเลเป็นของรัฐรัฐเดียว
2. เพื่อความมุ่งหมายของอนุสัญญานี้ อ่าวคือส่วนเว้าที่เห็นได้ชัดซึ่งส่วนที่เว้าเข้ามาได้สัดส่วนกับความกว้างของปากอ่าว จนทำให้มีน่านน้ำที่ล้อมรอบด้านแผ่นดิน และมีได้ประกอบเป็นแต่เพียงความโค้งของฝั่งทะเล อย่างไรก็ตามมิให้ถือส่วนเว้าเป็นอ่าว เว้นแต่พื้นที่ของส่วนเว้านั้นจะกว้างเท่ากับหรือกว้างกว่าพื้นที่ครึ่งวงกลม ซึ่งมีเส้นผ่านศูนย์กลางเป็นเส้นที่ลาดปากทางเข้าของส่วนเว้านั้น
3. เพื่อความมุ่งประสงค์ในการวัดพื้นที่ของส่วนเว้า ได้แก่ พื้นที่ซึ่งอยู่ระหว่างแนวน้ำลดรอบฝั่งของส่วนเว้า นั้น และเส้นซึ่งเชื่อมแนวน้ำลดของจุดทางเข้าตามธรรมชาติของส่วนเว้า นั้น ในกรณีที่ส่วนเว้ามีปากทางเข้ามากกว่าหนึ่งแห่งเนื่องจากมีเกาะอยู่ ให้ลากรูปครึ่งวงกลมบนเส้นซึ่งยาวเท่ากับผลรวมของความยาวของเส้นที่ลากพาดปากทางเข้าต่าง ๆ นั้น เกาะภายในส่วนเว้าให้ถือรวมเสมือเป็นส่วนหนึ่งของพื้นที่น้ำของส่วนเว้า
4. ถ้าระยะห่างระหว่างแนวน้ำลดของจุดทางเข้าตามธรรมชาติของอ่าวไม่เกิน 24 ไมล์ทะเล อาจลากเส้นปิดระหว่างแนวน้ำลดทั้งสองนี้ได้ และน่านน้ำที่ถูกปิดกั้นอยู่ภายในเส้นนี้ให้ถือว่าเป็นน่านน้ำภายใน
5. ในกรณีที่ระยะห่างระหว่างแนวน้ำลดของจุดทางเข้าตามธรรมชาติของอ่าวเกินกว่า 24 ไมล์ทะเล ให้ลากเส้นฐานตรงยาว 24 ไมล์ทะเลภายในอ่าว ในทำนองที่จะปิดกั้นพื้นที่น้ำอย่างมากที่สุดเท่าที่สามารถทำได้ด้วยเส้นที่มีความยาวเช่นนั้น
6. บทบัญญัติข้างต้นไม่ใช้บังคับแก่อ่าวที่เรียกว่า อ่าว "ประวัตติศาสตร์" หรือในกรณีใดที่ใช้ระบบเส้นฐานตรงดังที่ได้บัญญัติไว้ในข้อ 7 ได้

ข้อ 11

ท่าเรือ

เพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำหนดเขตทะเลอาณาเขต ลिंगก่อสร้างถาวรตอนนอกสุดของท่าเรือซึ่งเป็นส่วนอันแยกออกมิได้ของระบบท่าเรือ ให้ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของฝั่งทะเล ลिंगก่อสร้างนอกฝั่งและเกาะเทียมจักไม่ถือว่าเป็นลिंगก่อสร้างถาวรตอนนอกสุดของท่าเรือ

ข้อ 12

ที่ทอด

ที่ทอดซึ่งตามปกติใช้สำหรับการขนสินค้าลงเรือ การขนสินค้าขึ้นจากเรือ และการทอดสมอของเรือ และซึ่งถ้าไม่เช่นนั้นแล้ว ย่อมตั้งอยู่ภายนอกเขตด้านนอกของทะเล อาณาเขตทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน ให้รวมอยู่ในทะเลอาณาเขต

ข้อ 13

พื้นที่ที่อยู่เหนือระดับน้ำขณะน้ำลด

1. พื้นที่ที่อยู่เหนือระดับน้ำขณะน้ำลด ได้แก่ พื้นที่ดินที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ ซึ่งล้อมรอบด้วยน้ำ และอยู่เหนือระดับน้ำขณะน้ำลด แต่จมอยู่ในระดับน้ำขณะน้ำขึ้น ในกรณีที่พื้นที่ที่อยู่เหนือระดับน้ำขณะน้ำลดทั้งหมด หรือเพียงบางส่วน ตั้งอยู่ในระยะห่างจากผืนแผ่นดินหรือเกาะไม่เกินความกว้างของทะเลอาณาเขต แนวน้ำลดของพื้นที่เช่นนั้น อาจใช้เป็นเส้นฐานสำหรับวัดความกว้างของทะเลอาณาเขตก็ได้
2. ในกรณีที่พื้นที่ที่อยู่เหนือระดับน้ำขณะน้ำลดทั้งหมด ตั้งอยู่ในระยะห่างจากผืนแผ่นดิน หรือเกาะเกินกว่าความกว้างของทะเลอาณาเขตของตนเอง

ข้อ 14

การร่วมใช้วิธีการกำหนดเส้นฐาน

รัฐชายฝั่งอาจกำหนดเส้นฐานโดยวิธีกำหนดไว้ในข้อก่อนข้างต้น เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ที่แตกต่างกัน

ข้อ 15

การกำหนดเขตทะเลอาณาเขตระหว่างรัฐซึ่งอยู่ตรงกันข้างหรือประชิดกัน

ในกรณีที่ฝั่งทะเลของรัฐสองรัฐอยู่ตรงข้ามหรือประชิดกัน ถ้าไม่มี ความตกลงระหว่างกันเป็นอย่างอื่น รัฐใดรัฐหนึ่งของทั้งสองรัฐไม่มีสิทธิที่จะ ขยายทะเลอาณาเขตของตนเลยเส้นมัธยะ ซึ่งจุดทุกจุดบนเส้นนั้นมีระยะห่างเท่า กันจากจุดที่ใกล้ที่สุดบนเส้นฐานซึ่งใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขตของรัฐ ทั้ง สองแต่ละรัฐ อย่างไรก็ตาม มิให้ใช้บทบัญญัติข้างต้น ในกรณีที่เป็นกรณีจำเป็นโดย เหตุแห่งสิทธิทางประวัติศาสตร์ หรือพฤติการณ์พิเศษอย่างอื่น ในอันที่จักกำหนด เขตทะเลอาณาเขตของรัฐทั้งสองในทางที่แตกต่างไปจากบทนี้

ข้อ 16

แผนที่และรายการของพิกัดทางภูมิศาสตร์

1. เส้นทางสำหรับวัดความกว้างของทะเลอาณาเขตที่กำหนดตาม ข้อ 7, 9 และ 10 หรือขอบเขตที่กำหนดจากความกว้างนั้น และเส้นที่กำหนด เขตลากตามข้อ 12 และ 15 จักแสดงไว้บนแผนที่ซึ่งใช้มาตราส่วนที่เหมาะสม เพื่อตรวจสอบให้รู้ถึงตำแหน่งที่แน่ชัดของเส้นเหล่านั้น รายการของจุดของพิกัด ทางภูมิศาสตร์โดยเฉพาะข้อมูลยี่อเดซ อาจจักนำมาใช้แทนได้
2. รัฐชายฝั่งจักต้องโฆษณาแผนที่หรือรายการของพิกัดทางภูมิศาสตร์ ที่เหมาะสมให้ทราบ และจักมอบสำเนาแผนที่ หรือรายการดังกล่าวไว้กับเลขาธิการสหประชาชาติ

ตอน 3 การผ่านโดยสุจริตในทะเลอาณาเขต
ส่วน ก. หลักเกณฑ์ที่ใช้กับเรือทั้งปวง

ข้อ 17

สิทธิการผ่านโดยสุจริต

ภายใต้สนธิสัญญานี้ เรือของรัฐทั้งหลายไม่ว่าจักเป็นของรัฐชายฝั่งหรือรัฐไร้ชายฝั่งจักได้อุปโภคสิทธิการผ่านโดยสุจริตในทะเลอาณาเขต

ข้อ 18

ความหมายของการผ่าน

1. การผ่าน หมายถึง การเดินเรือผ่านทะเลอาณาเขต เพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะ

(ก) การผ่านทะเลอาณาเขตโดยไม่เข้าไปในน่านน้ำภายในหรือจอดแวะ ณ ที่ทอด หรือท่าเรือ ซึ่งตั้งอยู่ภายนอกน่านน้ำภายใน หรือ

(ข) การแล่นไปยัง หรือมาจากน่านน้ำภายในหรือจอดแวะ ณ ที่ทอดหรือท่าเรือ

2. การผ่านจักต้องเป็นอย่างต่อเนื่องและรวดเร็ว อย่างไรก็ตาม การผ่านย่อมรวมถึงการหยุด และการทอดสมอด้วย แต่เฉพาะเท่าที่การหยุดและการทอดสมอนั้นอาจเกิดขึ้นในการเดินเรือตามปกติ หรือจำเป็นต้องกระทำโดยเหตุสุดวิสัย หรือทุกขภัย หรือมุ่งประสงค์ที่จะให้ความช่วยเหลือต่อบุคคล เรือหรืออากาศยานที่ตกอยู่ในอันตรายหรือทุกขภัย

ข้อ 19

ความหมายของการผ่านโดยสุจริต

1. การผ่านเป็นไปโดยสุจริตตราบเท่าที่ไม่เป็นการเสื่อมเสียต่อสันติภาพ ความสงบเรียบร้อยหรือความมั่นคงของรัฐชายฝั่ง การผ่านเช่นว่านั้นจำเป็นต้องกระทำโดยสอดคล้องกับอนุสัญญาี้ และหลักเกณฑ์อื่นของกฎหมายระหว่างประเทศ

2. การผ่านของเรือต่างชาติจักถือว่าเป็นการเสื่อมเสียต่อสันติภาพ ความสงบเรียบร้อยหรือความมั่นคงของรัฐชายฝั่ง ถ้าเรือั้นเกี่ยวข้องกับกิจกรรมใดต่อไปนี้ในทะเลอาณาเขต

(ก) การคุกคามหรือการใช้กำลังต่ออำนาจอธิปไตย ความมั่นคงของดินแดน หรือความเป็นอิสระทางการเมืองของรัฐชายฝั่ง หรือในลักษณะอื่นอันเป็นการละเมิดต่อกฎเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศที่บัญญัติในกฎบัตรสหประชาชาติ

(ข) การใช้หรือการฝึกซ้อมอาวุธใด ๆ

(ค) การกระทำใดอันมุ่งในการรวบรวมข่าวสารอันเป็นที่เสื่อมเสียต่อการป้องกันหรือความมั่นคงของรัฐชายฝั่ง

(ง) การกระทำอันเป็นการโฆษณาชวนเชื่อใดที่มีผลต่อการป้องกันหรือความมั่นคงของรัฐชายฝั่ง

(จ) การปล่อย การบินลง หรือการนำขึ้นเรือ ซึ่งอากาศยาน

(ฉ) การปล่อย การนำบินลง หรือการนำขึ้นเรือซึ่งยุทธโศปกรณ์

(ช) การนำลงหรือขึ้นจากเรือซึ่งสินค้า เงินตราหรือบุคคลอันเป็นการขัดต่อกฎเกณฑ์ ทางศุลกากร รัชฎากร การเข้าเมืองหรืออนามัยของรัฐชายฝั่ง

(ซ) การกระทำให้เกิดมลภาวะอย่างจงใจและร้ายแรงใด ๆ อันขัดต่ออนุสัญญาี้

(ฅ) กิจกรรมการประมงใด ๆ

(ณ) การปฏิบัติกิจกรรมการวิจัยหรือการสำรวจ

(ฎ) การกระทำใดอันมุ่งในการสอดแทรกต่อระบบการคมนาคม หรือการอำนวยความสะดวกอื่นหรือสิ่งติดตั้งของรัฐชายฝั่ง

(ฏ) กิจกรรมอื่นใดที่ไม่เกี่ยวพันโดยตรงในการผ่าน

ข้อ 20

เรือไต้ฟ้า และพาหนะไต้ฟ้าชนิดอื่น

ในทะเลอาณาเขต เรือไต้ฟ้า และพาหนะไต้ฟ้าชนิดอื่นต้องแล่นบนผิวน้ำและแสดงธงของตน

ข้อ 21

กฎเกณฑ์และข้อบังคับของรัฐชายฝั่งในส่วนที่เกี่ยวกับการผ่านโดยสุจริต

ข้อ 22

กฎเกณฑ์และข้อบังคับของรัฐชายฝั่งในส่วนที่เกี่ยวกับการผ่านโดยสุจริต

1. รัฐชายฝั่งอาจออกกฎเกณฑ์และข้อบังคับในส่วนที่เกี่ยวกับการผ่านโดยสุจริตในทะเลอาณาเขตอันสอดคล้องกับบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ และกฎเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศอื่น โดยคำนึงถึงข้อเหล่านี้ทั้งหมดหรือข้อใด

(ก) ความปลอดภัยในการเดินเรือ และข้อบังคับเกี่ยวกับการสัญจรทางทะเล

(ข) การคุ้มครองในการให้ความช่วยเหลือทางด้าน การเดินเรือ และเครื่องมือเครื่องใช้ในการเดินเรือ รวมทั้งเครื่องมือเครื่องใช้อื่น ๆ หรือสิ่งติดตั้ง

(ค) การคุ้มครองสายเคเบิลและท่อไต้ฟ้า

(ง) การอนุรักษ์ทรัพยากรมีชีวิตในทะเล

(จ) การป้องกันการฝ่าฝืนต่อกฎเกณฑ์การประมงของรัฐชายฝั่ง

(ฉ) การสงวนรักษาสภาพแวดล้อมของรัฐชายฝั่ง และการ
ป้องกันการบรรเทาและการควบคุมมลภาวะของสิ่งแวดล้อม

(ช) การวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเล และการสำรวจทาง
อุทกศาสตร์

(ซ) การป้องกันการฝ่าฝืนต่อข้อบังคับทางศุลกากร ราชการ
การเข้าเมือง หรืออนามัยของรัฐชายฝั่ง

2. กฎเกณฑ์และข้อบังคับเช่นนั้นจักไม่นำมาใช้กันแบบ การต่อเรือ
การประจำการ หรืออุปกรณ์ของเรือต่างชาติ นอกเสียจากว่ากฎเหล่านั้นจักสอดคล้อง
ต่อหลักเกณฑ์ หรือมาตรฐานสากลที่ยอมรับกันเป็นการทั่วไป

3. รัฐชายฝั่งจักต้องประกาศกฎเกณฑ์และข้อบังคับทั้งปวงให้ทราบ
ตามสมควร

4. เรือต่างชาติที่ใช้สิทธิในการผ่านโดยสุจริตผ่านทะเลอาณาเขตจัก
ยอมรับกฎเกณฑ์และข้อบังคับทั้งปวงเหล่านั้นและเกณฑ์ระหว่างประเทศ ในส่วนที่
เกี่ยวกับการป้องกันการโตนกันทะเล

ข้อ 22

ช่องทางเดินเรือและการจัดการแบ่งการสัญจร * ในทะเลอาณาเขต

1. เมื่อจำเป็นต่อความปลอดภัยในการเดินเรือ รัฐชายฝั่งอาจขอ
ให้เรือต่างชาติที่ใช้สิทธิการผ่านโดยสุจริต ผ่านทะเลอาณาเขตให้ใช้ช่องทางเดิน
เรือในทะเลและการจัดการแบ่งการสัญจรเช่นว่านั้น ตามที่ระบุหรือกำหนดเพื่อ
ใช้ข้อบังคับในการผ่านของเรือ

2. โดยเฉพาะเรือบรรทุกน้ำมัน เรือขับเคลื่อนด้วยพลังงาน
นิวเคลียร์ และเรือบรรทุกวัตถุนิวเคลียร์หรือสาร หรือวัตถุที่เป็นอันตรายหรือมีพิษ
อื่น ๆ อาจถูกจำกัดการผ่านไปยังช่องทางเดินเรือในทะเลเช่นว่านั้น

* ผู้แปลพยายามถอดความจากคำว่า Traffic Separation
Schemes โดยใช้ถ้อยคำเพื่อให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น

3. ในการกำหนดช่องทางเดินเรือในทะเล และการจัดแบ่งการสัญจรตามข้อนี้ รัฐชายฝั่งต้องคำนึงถึง

- (ก) คำแนะนำขององค์การระหว่างประเทศที่มีอำนาจ
- (ข) ช่องแคบใดที่ใช้ในการเดินเรือระหว่างประเทศตามจารีตประเพณี
- (ค) ลักษณะพิเศษของเรือและของช่องแคบ การจัดการแบ่งสัญจร

(ง) ความคับคั่งของการสัญจร

4. รัฐชายฝั่งจักแสดงช่องทางเดินเรือในทะเล และการจัดการแบ่งการสัญจรลงบนแผนที่อย่างชัดเจนซึ่งจักต้องโฆษณาให้ทราบตามสมควร

ข้อ 23

เรือต่างชาติซึ่งขับเคลื่อนด้วยพลังงานนิวเคลียร์และเรือบรรทุกวัตถุนิวเคลียร์ หรือสารที่เป็นอันตราย

ในการใช้สิทธิการผ่านโดยสุจริตในทะเลอาณาเขต เรือต่างชาติซึ่งขับเคลื่อนด้วยพลังงานนิวเคลียร์และเรือบรรทุกวัตถุนิวเคลียร์ หรือสารที่เป็นอันตรายหรือมีพิษจักต้องมีเอกสารและเคารพต่อมาตรการป้องกันล่วงหน้าพิเศษที่กำหนดสำหรับเรือเช่นนั้น โดยข้อตกลงระหว่างประเทศ

ข้อ 24

หน้าที่ของรัฐชายฝั่ง

1. รัฐชายฝั่งจักไม่ขัดขวางการผ่านโดยสุจริตของเรือต่างชาติในทะเลอาณาเขต เว้นแต่ที่สอดคล้องกับอนุสัญญานี้ ในเฉพาะกรณีการใช้อนุสัญญานี้ หรือกฎหมายหรือกฎเกณฑ์ที่ยอมรับตามอนุสัญญานี้ รัฐชายฝั่งจักไม่

(ก) วางข้อกำหนดต่อเรือต่างชาติซึ่งมีผลในทางปฏิเสธสิทธิ หรือทำให้สิทธิการผ่านโดยสุจริตบกพร่องในทางปฏิบัติหรือ

(ข) เลือกปฏิบัติในรูปแบบหรือในความเป็นจริงต่อเรือของรัฐใดหรือเรือที่บรรทุกสินค้าไปหรือมาจากหรือในนามของรัฐใด

2. รัฐชายฝั่งจักโฆษณาให้ทราบตามสมควรถึงอันตรายใด ๆ ต่อการเดินเรือภายในทะเลอาณาเขตของตนตามที่ตนทราบ

ข้อ 25

สิทธิในการป้องกันของรัฐชายฝั่ง

1. รัฐชายฝั่งอาจดำเนินการที่จำเป็นในทะเลอาณาเขตของตนเพื่อป้องกันการผ่านซึ่งไม่สุจริต
2. ในกรณีที่เรือเดินทางเข้าไปในน่านน้ำภายในเรือจอดแวะ ณ ท่าเรือนอกน่านน้ำภายใน รัฐชายฝั่งมีสิทธิดำเนินการที่จำเป็นเพื่อป้องกันการฝ่าฝืนใด ๆ ต่อเงื่อนไขในการอนุญาตให้เรือเข้าสู่น่านน้ำเหล่านั้นด้วย
3. รัฐชายฝั่งอาจห้ามการผ่านโดยสุจริตของเรือต่างชาติเป็นการชั่วคราวในบริเวณที่ได้ระบุไว้ในทะเลอาณาเขตของตน โดยมีให้เป็นการเลือกปฏิบัติระหว่างเรือต่างชาติด้วยกัน หากการห้ามเช่นว่าจำเป็นเพื่อการคุ้มครองความมั่นคงของตน รวมทั้งการประลองยุทธ การห้ามเช่นว่านั้นจะมีผลต่อเมื่อได้ประกาศให้ทราบตามสมควรแล้ว

ข้อ 26

ค่าภาระซึ่งอาจเรียกเก็บจากเรือต่างชาติ

1. การเรียกเก็บค่าภาระจากเรือต่างชาติ โดยเหตุเพียงการผ่านทะเลอาณาเขตของเรือเหล่านั้น จักกระทำมิได้
2. ค่าภาระอาจเรียกเก็บจากเรือต่างชาติที่ผ่านทะเลอาณาเขตได้ในฐานะเป็นการชำระค่าบริการเฉพาะอย่างที่ได้ให้แก่เรือเท่านั้น ค่าภาระเหล่านี้จักเรียกเก็บโดยมิให้เป็นการเลือกปฏิบัติ

ส่วน ข. หลักเกณฑ์ที่ใช้กับเรือพาณิชย์และเรือรัฐบาล
ซึ่งใช้เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางพาณิชย์

ข้อ 27

อำนาจในการดำเนินคดีอาญาบนเรือต่างชาติ

1. อำนาจในการดำเนินคดีอาญาของรัฐชายฝั่ง ย่อมไม่อาจใช้บนเรือต่างชาติที่กำลังผ่านทะเลอาณาเขตเพื่อจับกุมบุคคลใด หรือเพื่อดำเนินการสอบสวนใดเกี่ยวกับอาชญากรรมซึ่งได้กระทำบนเรือนั้นในระหว่างการผ่านของเรือ เว้นไว้แต่ในกรณีต่อไปนี้

- (ก) ถ้าผลของอาชญากรรมนั้นขยายไปถึงรัฐชายฝั่ง
- (ข) ถ้าอาชญากรรมนั้นเป็นประเภทที่จักรบกวต่อสันติภาพของประเทศหรือต่อความสงบเรียบร้อยของทะเลอาณาเขต
- (ค) ถ้านายเรือหรือตัวแทนทางการทูตหรือเจ้าหน้าที่กงสุลของรัฐเจ้าของธงนั้นร้องขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น
- (ง) ถ้ามาตรการเช่นนั้นจำเป็นเพื่อการปราบปรามการค้ายาเสพติดให้โทษ โดยมีขอบด้วยกฎหมายหรือสสารที่มีผลต่อจิตใจ

2. บทข้างต้นไม่กระทบกระเทือนถึงสิทธิของรัฐชายฝั่งที่จักดำเนินการใด ๆ ซึ่งกฎหมายของตนอนุญาตเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจับกุม หรือการสอบสวนบนเรือต่างชาติ ซึ่งกำลังผ่านทะเลอาณาเขตหลังจากที่ได้ออกจากร่านน้ำภายในแล้ว

3. ในกรณีที่ได้บัญญัติไว้ในวรรค 1 และ 2 ของข้อนี้ ถ้านายเรือร้องขอรัฐชายฝั่งจักแจ้งต่อตัวแทนทางการทูต หรือเจ้าหน้าที่กงสุลของรัฐเจ้าของธงก่อนที่จักดำเนินการใด ๆ และจักให้ความสะดวกในการติดต่อระหว่างตัวแทน หรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวกับคณะลูกเรือของเรือนั้นในกรณีฉุกเฉิน การบอกกล่าวนี้อาจกระทำในขณะที่กำลังดำเนินมาตรการได้

4. ในการพิจารณาว่าการจับกุมควรกระทำหรือไม่ หรือโดยวิธีใด เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นจะได้คำนึงตามสมควรถึงผลประโยชน์ของการเดินเรือ

5. เว้นแต่จักได้บัญญัติไว้ในหมวด 7 หรือโดยคำนิยามถึงการละเมิดกฎเกณฑ์ หรือข้อบังคับที่บัญญัติสอดคล้องกับหมวด 5 รัฐชายฝั่งมิอาจดำเนินการใด ๆ บนเรือต่างชาติ ซึ่งกำลังผ่านทะเลอาณาเขตเพื่อจับกุมบุคคลใด หรือเพื่อดำเนินการสอบสวนใด ๆ ที่เกี่ยวกับอาชญากรรมซึ่งได้กระทำก่อนที่เรือได้เข้าสู่

ทะเลอาณาเขต ถ้าเรือซึ่งเดินทางมาจากท่าต่างประเทศ เพียงแต่ผ่านทะเลอาณาเขตโดยมิได้เข้าไปในน่านน้ำภายใน

ข้อ 28

อำนาจในการดำเนินคดีแพ่งเกี่ยวกับเรือต่างชาติ

1. รัฐชายฝั่งไม่พึงหยุด หรือเปลี่ยนทางเรือต่างชาติซึ่งกำลังผ่านทะเลอาณาเขต เพื่อความมุ่งประสงค์ที่จักใช้อำนาจในการดำเนินคดีทางแพ่งเกี่ยวกับบุคคลบนเรือ
2. รัฐชายฝั่งมีอำนาจกระทำการบังคับคดีต่อ หรือจับกุมเรือเพื่อความมุ่งประสงค์ของการดำเนินกระบวนการพิจารณาทางแพ่งใด ๆ เว้นไว้แต่ในเรื่องที่เกี่ยวกับข้อผูกพันหรือความรับผิดชอบ ซึ่งเรือนั้นได้เข้ารับหรือได้ก่อกำขึ้นเองในระหว่าง หรือเพื่อความมุ่งประสงค์ของการเดินทางผ่านน่านน้ำของรัฐชายฝั่ง
3. บทแห่งวรรค 2 ไม่ทำให้เสื่อมเสียแก่สิทธิของรัฐชายฝั่ง ที่จักกระทำการบังคับคดีก่อน หรือจับกุมเรือต่างชาติที่อยู่ในทะเลอาณาเขต หรือกำลังผ่านทะเลอาณาเขตหลังจากที่ได้ออกจากน่านน้ำภายในแล้ว เพื่อความมุ่งประสงค์ในการดำเนินการกระบวนการพิจารณาทางแพ่งใด ๆ ตามกฎหมายของตน

ส่วน ค. หลักเกณฑ์ที่ใช้กับเรือรบและเรือของรัฐบาลอื่น
ที่ใช้เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางที่มิใช่การพาณิชย์

ข้อ 29

นิยามของเรือรบ

เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ "เรือรบ" หมายถึง เรือซึ่งเป็นของกองทัพรัฐโดยมีเครื่องหมายภายนอก ซึ่งแสดงให้เห็นชัดว่าเป็นเรือรบที่มีสัญชาติของรัฐนั้นอยู่ภายใต้บังคับบัญชาของนายทหารซึ่งได้รับสัญญาบัตรจากรัฐบาลโดยถูกต้อง และผู้ซึ่งมีชื่อปรากฏในรายชื่อการปฏิบัติงาน หรือสิ่งอื่นที่เท่าเทียมกัน และประจำการโดยคณะลูกเรือซึ่งอยู่ภายใต้วินัยตามปกติของกองทัพ

ข้อ 30

เรือรบที่ไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและกฎเกณฑ์ของรัฐชายฝั่ง

ถ้าเรือรบใดไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและกฎเกณฑ์ของรัฐชายฝั่งเกี่ยวกับการผ่านทะเลอาณาเขต และละเลยต่อคำร้องขอใด เพื่อให้ปฏิบัติตามซึ่งได้กระทำต่อเรือนั้น รัฐชายฝั่งอาจให้เรือรบนั้นออกจากทะเลอาณาเขตได้ทันที

ข้อ 31

ความรับผิดชอบของรัฐเจ้าของธง ในความเสียหายที่เกิดขึ้นจากเรือรบหรือเรือของรัฐบาลอื่นที่ใช้เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางที่มิใช่การพาณิชย์

รัฐเจ้าของธงจักต้องรับผิดชอบระหว่างประเทศสำหรับความสูญเสียหรือความเสียหายที่เกิดแก่รัฐชายฝั่ง อันเป็นผลเนื่องจากรือรบหรือเรือของรัฐอื่นที่ใช้เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางที่มิใช่การพาณิชย์ ไม่ปฏิบัติตามกฎหมายหรือกฎเกณฑ์ของรัฐชายฝั่ง เกี่ยวกับการผ่านทะเลอาณาเขต หรือตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ หรือหลักเกณฑ์อื่นของกฎหมายระหว่างประเทศ

ข้อ 32

ความคุ้มกันต่อเรือรบและเรือของรัฐบาลอื่นที่ใช้เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางที่มิใช่การพาณิชย์

นอกจากข้อยกเว้นที่กล่าวไว้ในส่วน ก. และในข้อ 30 และ 31 ไม่มีบทบัญญัติใดในอนุสัญญานี้ กระทบกระทั่งจนถึงความคุ้มกันต่อเรือรบและเรือของรัฐบาลที่ใช้เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางที่มิใช่การพาณิชย์

ตอนที่ 4 เขตต่อเนื่อง

ข้อ 33

1. ในเขตซึ่งต่อเนื่องกับทะเลอาณาเขตของตนซึ่งเรียกว่า เขตต่อเนื่องรัฐชายฝั่ง อาจดำเนินการควบคุมตามที่จำเป็นเพื่อ
 - (ก) ป้องกันการละเมิดข้อบังคับทางศุลกากร ราษฎร การเข้าเมืองหรือการอนามัยภายในอาณาเขตหรือทะเลอาณาเขตของตน
 - (ข) ลงโทษการละเมิดข้อบังคับข้างต้นซึ่งได้กระทำภายในอาณาเขตหรือทะเลอาณาเขตของตน
2. เขตต่อเนื่องนี้อาจจะขยายเกินกว่า 24 ไมล์ทะเล นับจากเส้นฐานซึ่งใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขต

หมวด 5 เขตเศรษฐกิจจำเพาะ

ข้อ 55

ระบอบกฎหมายพิเศษของเขตเศรษฐกิจจำเพาะ

เขตเศรษฐกิจจำเพาะ คือ บริเวณต่อจากและประชิดกับทะเลอาณาเขต ซึ่งบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องของอนุสัญญาครอบคลุมสิทธิและอำนาจของรัฐชายฝั่ง และสิทธิและเสรีภาพของรัฐอื่นภายใต้ระบอบกฎหมายพิเศษที่บัญญัติในหมวดนี้

ข้อ 56

สิทธิ อำนาจ และหน้าที่ของรัฐชายฝั่งในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ

1. ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ รัฐชายฝั่งมี
 - (ก) สิทธิอธิปไตยในอันที่จะสำรวจและแสวงประโยชน์ อนุรักษ์ และจัดการเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติทั้งหลายที่มีชีวิตและไม่มีชีวิตบนพื้นดินท้องทะเล ดินใต้ผิวดินและในน่านน้ำที่อยู่เหนือขึ้นไป และสิทธิอธิปไตยในส่วนที่เกี่ยวข้อง

กับกิจกรรมอื่น ๆ เพื่อสำรวจและแสวงประโยชน์ทางเศรษฐกิจในเขตดังกล่าว อาทิ การผลิตพลังงานจากน้ำ กระแสน้ำ และกระแสนลม

(ข) อำนาจตามที่กำหนดในบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องในอนุสัญญานี้ โดยคำนึงถึง

(1) การสร้างและใช้เกาะเทียม สิ่งติดตั้งและสิ่งก่อสร้างต่าง ๆ

(2) การสำรวจเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ทางทะเล

(3) สิทธิและหน้าที่อื่นที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้

2. ในการใช้สิทธิและปฏิบัติหน้าที่ของรัฐชายฝั่งตามอนุสัญญานี้ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ รัฐชายฝั่งจักต้องคำนึงตามสมควรถึงสิทธิและหน้าที่ของรัฐอื่น และจักกระทำในลักษณะที่สอดคล้องกับบทบัญญัติในอนุสัญญานี้

3. สิทธิที่กำหนดในอนุสัญญานี้ที่เกี่ยวข้องกับพื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดินจักใช้ให้สอดคล้องกับหมวด 6

ข้อ 57

ความกว้างของเขตเศรษฐกิจจำเพาะ

เขตเศรษฐกิจจำเพาะจักไม่ขยายเกิน 200 ไมล์ทะเลจากเส้นฐานที่ใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขต

ข้อ 58

สิทธิและหน้าที่ของรัฐอื่นในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ

1. ภายใต้บทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ที่เกี่ยวข้องในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ รัฐชายฝั่งหรือรัฐที่ไร้ฝั่งทะเลทั้งปวง จักอุปโภคเสรีภาพตามที่อ้างในข้อ 87 ในการเดินเรือ การบินผ่าน การวางสาย หรือท่อใต้ทะเล และการใช้ประโยชน์อื่นตามกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับเสรีภาพ เช่น เสรีภาพที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการด้านเรือ อากาศยาน และสายหรือท่อใต้ทะเล และสอดคล้องกับบทอื่นของอนุสัญญานี้

2. ให้นำข้อ 88 ถึง 115 และหลักเกณฑ์อื่นที่เหมาะสมของกฎหมายระหว่างประเทศมาใช้กับเขตเศรษฐกิจจำเพาะเท่าที่ไม่เป็นการขัดกับหมวดนี้

3. การใช้สิทธิและการปฏิบัติหน้าที่ตามอนุสัญญานี้ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะรัฐ จำต้องคำนึงถึงตามสมควรถึงสิทธิและหน้าที่ของรัฐชายฝั่ง และปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และข้อบังคับที่กำหนดโดยรัฐชายฝั่ง อันสอดคล้องกับบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ และหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศเพียงเท่าที่ไม่ขัดต่อหมวดนี้

ข้อ 59

หลักในการยุติความขัดแย้งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดสิทธิและอำนาจในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ

ในกรณีซึ่งอนุสัญญานี้ไม่กำหนดสิทธิหรืออำนาจของรัฐชายฝั่งหรือรัฐอื่นภายในเขตเศรษฐกิจจำเพาะไว้ และเกิดความขัดแย้งระหว่างผลประโยชน์ของรัฐชายฝั่งกับรัฐอื่นหรือหลายรัฐ ความขัดแย้งควรได้รับการแก้ไขบนพื้นฐานแห่งความยุติธรรมและปัจจัยแวดล้อมทั้งปวง โดยคำนึงถึงความสำคัญของผลประโยชน์ที่เกี่ยวข้องของคู่กรณีของสังคมระหว่างประเทศเป็นส่วนรวม

ข้อ 60

เกาะเทียม สิ่งติดตั้ง และสิ่งก่อสร้างในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ

1. ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ รัฐชายฝั่งจักมีสิทธิจำเพาะในการก่อสร้างการอนุญาต และการวางกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการก่อสร้าง การดำเนินการและการใช้ประโยชน์ใน

(ก) เกาะเทียม

(ข) สิ่งติดตั้งและสิ่งก่อสร้างเพื่อความมุ่งประสงค์ที่กำหนดไว้

ในข้อ 56 และจุดประสงค์ทางเศรษฐกิจอื่น

(ค) สิ่งติดตั้งและสิ่งก่อสร้างซึ่งอาจสอดแทรกในการใช้สิทธิของรัฐชายฝั่งในเขตนั้น

2. รัฐชายฝั่งอาจใช้อำนาจเฉพาะเหนือเกาะเทียม สิ่งติดตั้งและสิ่งก่อสร้างนั้น รวมทั้งอำนาจเกี่ยวกับกฎข้อบังคับทางศุลกากร รัชฎากร อนามัย ความปลอดภัยและการเข้าเมือง

3. การจัดสร้างเกาะเทียม สิ่งติดตั้งหรือสิ่งก่อสร้างเช่นว่านั้น จักต้องมีการประกาศให้ทราบตามสมควร และต้องจัดให้มีวิธีการถาวรเพื่อเตือนให้ทราบว่ามีการประกาศเหล่านี้อยู่ สิ่งติดตั้งหรือก่อสร้างใดที่ได้ถูกละทิ้งหรือไม่ใช้แล้ว ต้องรื้อถอน เพื่อประกันความปลอดภัยในการเดินเรือ โดยคำนึงถึงมาตรฐานระหว่างประเทศซึ่งได้รับการยอมรับโดยองค์การระหว่างประเทศที่มีอำนาจหน้าที่ การรื้อถอนจักต้องคำนึงถึงการทำการประมง การนิทกษสภาวะแวดล้อมทางทะเล ตลอดจนสิทธิและหน้าที่ของรัฐอื่น ๆ ในการนี้จักเผยแพร่ตามสมควรถึงความลึก ตำแหน่งที่ตั้งหรือขนาดของสิ่งติดตั้งหรือสิ่งก่อสร้างใด ๆ ซึ่งยังคงมิได้ทำการรื้อถอนหมด

4. เมื่อมีความจำเป็น รัฐชายฝั่งอาจกำหนดเขตปลอดภัยรอบเกาะเทียม สิ่งติดตั้งและสิ่งก่อสร้าง ซึ่งอาจวางมาตรการที่เหมาะสมเพื่อประกันความปลอดภัยทั้งต่อการเดินเรือและต่อเกาะเทียม สิ่งติดตั้งและสิ่งก่อสร้าง

5. รัฐชายฝั่งอาจกำหนดความกว้างของเขตปลอดภัยโดยคำนึงถึงมาตรฐานสากลเขต เช่นนั้นจักกำหนดแบบเพื่อประกันว่า มีความสัมพันธ์กับธรรมชาติและการปฏิบัติงานของเกาะเทียม สิ่งติดตั้ง หรือสิ่งก่อสร้างตามสมควรและจักไม่เกินระยะ 500 เมตรโดยรอบ โดยวัดจากแต่ละจุดขอบด้านนอก ยกเว้นในกรณีที่มาตรฐานสากลยอมรับกันโดยทั่วไป หรือองค์การระหว่างประเทศที่มีอำนาจได้แนะนำว่าดีแล้ว การขยายเขตปลอดภัยจักต้องแจ้งให้ทราบตามสมควร

6. เรือทั้งปวงต้องเคารพต่อเขตปลอดภัยและจักปฏิบัติตามมาตรฐานสากล ที่เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปเกี่ยวกับการเดินเรือในบริเวณใกล้เคียงกับเกาะเทียม สิ่งติดตั้งสิ่งก่อสร้าง และเขตปลอดภัย

7. เกาะเทียม สิ่งติดตั้ง สิ่งก่อสร้างและเขตปลอดภัยโดยรอบสิ่งเหล่านี้ ไม่อาจกำหนดในที่ซึ่งอาจขัดขวางต่อการใช้ช่องทางเดินเรือในทะเลที่เป็นที่ยอมรับนับถือกัน อันจำเป็นแก่การเดินเรือระหว่างประเทศ

8. เกาะเทียม สิ่งติดตั้งและสิ่งก่อสร้าง ไม่มีสถานะเป็นเกาะ ไม่มีทะเลอาณาเขตเป็นของตนเอง และการมีอยู่ไม่มีผลต่อการกำหนดเขตของทะเลอาณาเขต เขตเศรษฐกิจจำเพาะหรือไหล่ทวีป

ข้อ 61

การอนุรักษ์ทรัพยากรที่มีชีวิต

1. รัฐชายฝั่งจักกำหนดปริมาณทรัพยากรที่มีชีวิตที่จะพึงจับได้ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตน
2. รัฐชายฝั่ง โดยคำนึงถึงข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุดที่จะพึงมี จักประกัน โดยมาตรการการอนุรักษ์และการจัดการที่เหมาะสม เพื่อว่าการดำรงรักษาทรัพยากรที่มีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะไม่ให้ถึงขีดอันตรายจากการแสวงหาประโยชน์จนเกินควร รัฐชายฝั่งและองค์การระหว่างประเทศที่มีอำนาจไม่ว่าจะระดับภูมิภาคย่อย ระดับภูมิภาค หรือระดับโลกจักต้องร่วมมือกันเพื่อการนี้ ตามสมควร
3. มาตรการดังกล่าวจักต้องดำรง หรือทำให้ปริมาณประเภตสัตว์น้ำที่ถูกจับนั้นกลับคืนมาอยู่ในระดับซึ่งสามารถให้ผลผลิตที่คงอยู่ได้เต็มที่ตามคุณลักษณะของปัจจัยสิ่งแวดล้อม และทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งความต้องการทางเศรษฐกิจของประชาคมประมงรัฐชายฝั่ง และความต้องการเฉพาะของรัฐที่กำลังพัฒนา และโดยคำนึงถึงรูปแบบการประมง ความเอื้ออำนวยซึ่งกันและกันเกี่ยวกับประเภตสัตว์น้ำและมาตรฐานขั้นต่ำที่มีอยู่โดยทั่วไปในระดับภูมิภาคย่อย ภูมิภาค หรือระดับโลก
4. ในการดำเนินมาตรการดังกล่าว รัฐชายฝั่งจักต้องคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อประเภตสัตว์น้ำ ซึ่งสัมพันธ์หรือขึ้นกับประเภตของสัตว์น้ำที่ถูกจับเพื่อที่จะดำรง หรือคงไว้ซึ่งประเภตของสัตว์น้ำที่เกี่ยวข้องหรือต้องพึ่งพาเพื่อให้คงมีปริมาณอยู่เหนือระดับ ซึ่งการเพิ่มปริมาณของสัตว์น้ำดังกล่าวนี้อาจได้รับความกระทบกระเทือนอย่างร้ายแรง
5. ข้อมูลทางวิทยาศาสตร์เท่าที่อยู่ สลิตีเกี่ยวกับการจับปลาและการประมง และข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับอนุรักษ์ประเภตปลาที่จะให้แจกจ่าย และแลกเปลี่ยนกันอย่างสม่ำเสมอ โดยผ่านองค์การระหว่างประเทศที่มีอำนาจไม่ว่าจะเป็นระดับภูมิภาคย่อย ระดับภูมิภาค หรือระดับโลก ในกรณีที่เหมาะสมร่วมกับรัฐทั้งหลายที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งรัฐซึ่งคนในชาติได้รับอนุญาตให้ทำการประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะนั้นด้วย

ข้อ 62

การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีชีวิต

1. รัฐชายฝั่งจะต้องส่งเสริมความมุ่งประสงค์ที่จะใช้ทรัพยากรที่มีชีวิตอย่างเต็มที่ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะโดยไม่กระทบกระเทือน ข้อ 61
2. รัฐชายฝั่งจะกำหนดขีดความสามารถที่จะแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรที่มีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ในกรณีที่รัฐชายฝั่งไม่มีความสามารถที่จะแสวงหาประโยชน์จากปริมาณที่พึงจับได้ โดยความตกลงหรือการจัดการอื่น ๆ ตามข้อกำหนด เจนีวา กฎ และข้อบังคับ ซึ่งระบุไว้ในหมวด 5 ในการให้รัฐอื่นเข้ามามีส่วนในส่วนของจำนวนปลาที่พึงจับได้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติของมาตรา 69 และ 70 โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับประเทศที่กำลังพัฒนา ที่ระบุไว้ในบทบัญญัติดังกล่าว
3. ในการให้รัฐอื่นเข้ามาแสวงหาประโยชน์ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะภายใต้ข้อนี้ รัฐชายฝั่งจะต้องคำนึงถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องนอกจากอย่างอื่นแล้ว รวมถึงความสำคัญของทรัพยากรที่มีชีวิตในพื้นที่นั้นต่อเศรษฐกิจของรัฐชายฝั่งที่เกี่ยวข้องด้วย และผลประโยชน์แห่งชาติอื่น ๆ ของรัฐดังกล่าว บทบัญญัติมาตรา 69 และ 70 ความต้องการของประเทศที่กำลังพัฒนาในภูมิภาค หรือภูมิภาคที่จะแสวงหาประโยชน์ส่วนหนึ่งของปริมาณส่วนเกิน และความจำเป็นที่บรรเทาผลกระทบทางเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งคนชาติได้เคยทำการประมงในเขตนั้นเป็นปกติวิสัย หรือประเทศซึ่งได้ใช้ความพยายามอย่างในการวิจัยและตรวจสอบประเภทสัตว์น้ำ
4. คนชาติของรัฐอื่นที่ทำการประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะจักปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์ ข้อกำหนด และเงื่อนไขอื่นที่บัญญัติไว้กฎระเบียบข้อบังคับของรัฐชายฝั่ง กฎระเบียบข้อบังคับเหล่านี้จักต้องสอดคล้องกับอนุสัญญานี้ และอาจเกี่ยวข้องกับเรื่องอื่น ๆ นอกจากประการอื่นแล้ว ได้แก่
 - (ก) การให้ใบอนุญาตแก่ชาวประมง เรือประมง และเครื่องมือ รวมทั้งการจ่ายค่าธรรมเนียม และค่าตอบแทนในรูปอื่นซึ่งในกรณีที่ เป็นรัฐชายฝั่งที่กำลังพัฒนา อาจรวมถึงค่าทดแทนอย่างเพียงพอในด้านการเงิน เครื่องมือ และเทคโนโลยีเกี่ยวกับอุตสาหกรรมประมง

(ข) กำหนดประเภทสัตว์น้ำที่อาจจับและจำกัดปริมาณการจับไม่ว่าจะเป็นเฉพาะประเภทหรือกลุ่มประเภทหรือการจับต่อเรือในช่วงระยะเวลาหนึ่ง หรือในการจับโดยคนชาติของรัฐใดในช่วงระยะเวลาที่ระบุไว้

(ค) ออกระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับฤดูกลาง และพื้นที่ทำการประมง ประเภท ขนาด และจำนวนเครื่องมือ และประเภท ขนาด และจำนวนของเรือประมงที่จะใช้

(ง) กำหนดอายุและขนาดของปลาและประเภทสัตว์น้ำอื่นที่จะจับ

(จ) ระบุข้อมูลที่ต้องการเกี่ยวกับเรือประมง รวมทั้งสถิติการจับและรายงานตำแหน่งของเรือ

(ฉ) เรียกร้องให้ดำเนินการตามโครงการวิจัยด้านการประมงตามที่ได้ระบุไว้ และวางระเบียบข้อบังคับในการดำเนินการวิจัยดังกล่าว รวมทั้งตัวอย่างการจับ การใช้ตัวอย่าง และรายงานข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ ภายใต้ขอบเขตอำนาจและการควบคุมของรัฐชายฝั่ง

(ช) จัดผู้สังเกตการณ์และผู้รับการฝึกอบรมบนเรือโดยรัฐชายฝั่ง

(ซ) การนำสัตว์น้ำที่จับได้ทั้งหมดหรือแต่บางส่วนขึ้นเทียบท่าของรัฐชายฝั่งโดยเรือประมงดังกล่าว

(ญ) ข้อกำหนดและเงื่อนไขเกี่ยวกับการร่วมลงทุนหรือการจัดการในด้านความร่วมมืออื่น ๆ

(ฎ) ขอเรียกร้องในการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่และการถ่ายทอดเทคโนโลยีการประมง รวมทั้งการพัฒนาขีดความสามารถของรัฐชายฝั่งด้านการวิจัยทางประมง

(ฏ) วิธีการบังคับ

5. รัฐชายฝั่งจักประกาศใ้ให้ทราบตามสมควรถึงกฎและระเบียบข้อบังคับว่าด้วยการอนุรักษ์และการจัดการ

ข้อ 63

สัตว์น้ำซึ่งมีอยู่ภายในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่งสองรัฐหรือมากกว่าหรือทั้งที่อยู่ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ และภายในบริเวณหนึ่งต่อจากและประชิดติดกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะดังกล่าว

1. ในกรณีที่เป็นลัทธิน้ำประเภเดียวกัน หรือลัทธิน้ำที่เกี่ยวข้งกัน ที่เกิดขึ้นในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่งสองรัฐ หรือมากกว่ารัฐเหล่านี้ ย่อมจกแสวงหามาตรการที่จำเป็นไม่ว่าจะโดยทางตรง หรือผ่านทางองค์การ ระดับภูมิภาคย่อย หรือระดับภูมิภาคที่เหมาะสมในอันที่จะให้ความร่วมมือ และ ประกันเกี่ยวกับการอนุรักษ์และพัฒนาลัทธิน้ำ โดยไม่มีขัดต่อบทบัญญัติอื่นใดในหมวดนี้

2. ในกรณีที่เป็นลัทธิน้ำอย่างเดียวกัน หรือลัทธิน้ำที่เกี่ยวข้งกันที่ เกิดขึ้นภายในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ และภายในบริเวณหนึ่งต่อจาก และประชิด ติดกับเขตนั้น รัฐชายฝั่งและรัฐอื่น ๆ ซึ่งทำการประมงลัทธิน้ำดังกล่าว ณ บริเวณ ประชิดกันนั้น ย่อมจกแสวงหาข้อตกลงเกี่ยวกับมาตรการที่จำเป็นไม่ว่าจะโดยทาง ตรงหรือผ่านทางองค์การภูมิภาคย่อยหรือภูมิภาคที่เหมาะสมในอันที่จะอนุรักษ์ลัทธิน้ำ เหล่านี้ในบริเวณที่ประชิดติดกันนั้นไว้

ข้อ 64

ลัทธิน้ำชนิดย้ายถิ่นที่อยู่บ่อยครั้ง

1. รัฐชายฝั่งและรัฐอื่นซึ่งคนในชาติของตนทำการประมงลัทธิชนิด ย้ายถิ่นที่อยู่บ่อยครั้ง ตามที่ได้ระบุไว้ในบัญชีแนบท้ายข้อ 1 ย่อมจกให้ความร่วมมือโดยตรงหรือผ่านทางองค์การระหว่างประเทศที่เหมาะสม ทั้งนี้ เพื่อประกัน การอนุรักษ์และส่งเสริมวัตถุประสงค์ในการใช้ทรัพยากรเช่นว่านั้นให้ได้ประโยชน์ สูงสุด ทว่าทั้งภูมิภาคทั้งบริเวณภายใน และต่อจากเขตเศรษฐกิจจำเพาะในภูมิภาค ซึ่งไม่มีองค์การระหว่างประเทศที่เหมาะสมอยู่เลย รัฐชายฝั่งและรัฐอื่น ๆ ซึ่งคน ในชาติเก็บเกี่ยวผลประโยชน์จากทรัพยากรเช่นว่านั้น ในภูมิภาคจกร่วมมือกันก่อ ตั้งองค์การเช่นนั้นขึ้น และร่วมดำเนินงานดังกล่าว

2. บทบัญญัติตามที่ระบุไว้ในวรรคแรก ย่อมใช้เพิ่มเติมได้กับบทบัญญัติ อื่น ๆ ในส่วนนี้

ข้อ 65

สัตว์น้ำ *

จกไม่มีข้อจำกัดในหมวดนี้ถึงสิทธิของรัฐชายฝั่ง หรือขออำนาจทำการขององค์การระหว่างประเทศตามที่เหมาะสมที่จะหวงห้าม จำกัด หรือออกระเบียบข้อบังคับในการแสวงหาประโยชน์จากสัตว์น้ำให้เข้มงวดกว่าตามที่ได้บัญญัติไว้ในส่วนนี้ รัฐต่าง ๆ จกให้ความร่วมมือโดยมีวัตถุประสงค์ที่จะอนุรักษ์สัตว์น้ำ และในกรณีที่เป็นตระกูลปลาฉลามที่จกดำเนินการเป็นพิเศษผ่านทางองค์การระหว่างประเทศที่เหมาะสม เพื่อการอนุรักษ์การจัดการ และการศึกษา

ข้อ 66

สัตว์น้ำชนิดที่ต้องขึ้นไปวางไข่ต้นน้ำ

1. รัฐซึ่งมีแม่น้ำเป็นต้นกำเนิดของปลาชนิดที่ขึ้นไปวางไข่ยังต้นน้ำจกต้องให้ความสนใจในเบื้องต้น และรับผิดชอบต่อสัตว์น้ำ เช่นว่านั้น
2. รัฐที่เป็นต้นกำเนิดของปลาชนิดนี้ย่อมที่จะประกันการอนุรักษ์โดยการวางมาตรการควบคุมที่เหมาะสมเกี่ยวกับการจับปลาชนิดนี้ในน้ำ ตัดชิดกับฝั่งของขอบนอกสุดของเขตเศรษฐกิจจำเพาะ และเพื่อการประมงตามที่ระบุไว้ในวรรค 2 (ซ) รัฐที่เป็นต้นกำเนิดของสัตว์น้ำชนิดนี้ ภายหลังจากที่ได้ปรึกษาหารือกับรัฐอื่นตามที่อ้างถึงในวรรค 3 และ 4 ซึ่งทำการประมงสัตว์น้ำชนิดนี้จกกำหนดปริมาณการทำการประมงที่พึงจับได้ต่อสัตว์น้ำชนิดที่มีต้นกำเนิดในแม่น้ำ
3. (ก) การทำการประมงต่อสัตว์น้ำชนิดที่ต้องขึ้นไปวางไข่ต้นน้ำนี้จกต้องดำเนินการเพียงเฉพาะแต่ในน้ำด้านติดกับฝั่งของขอบนอกสุดของเขตเศรษฐกิจจำเพาะ เว้นแต่ในกรณีที่บทบัญญัตินี้อาจก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจของรัฐหนึ่งยิ่งกว่ารัฐที่เป็นต้นกำเนิด เมื่อคำนึงถึงการทำการประมงดังกล่าวในบริเวณต่อจากขอบเขตนอกสุดของเขตเศรษฐกิจจำเพาะ รัฐที่เกี่ยวข้อง

* Mammals

ข้อจำกัดต้องปรึกษาหารือในอันที่จักให้บรรลุถึงข้อตกลงในข้อกำหนด และเงื่อนไข การทำการประมง เช่นว่านั้น โดยคำนึงถึงข้อกำหนดในการอนุรักษ์และความ จำเป็นของรัฐที่เป็นต้นกำเนิดของสัตว์น้ำดังกล่าว

(ข) รัฐที่เป็นต้นกำเนิดสัตว์น้ำจักให้ความร่วมมือกับรัฐอื่น เช่นว่า นั้น โดยได้รับความกระทบกระเทือนทางเศรษฐกิจน้อยที่สุดในการทำการประมง สัตว์น้ำดังกล่าว โดยคำนึงถึงการทำการประมงตามปกติ และวิธีการในการดำเนินการ ด้านการประมงของรัฐ เช่นว่านั้น และตลอดบริเวณพื้นที่ซึ่งมีการจับปลา เช่น ว่านั้น

(ค) รัฐที่อ้างถึงในวรรค (ข) ซึ่งได้เข้าร่วมโดยมีข้อตกลงกับ รัฐที่เป็นต้นกำเนิดสัตว์น้ำถึงมาตรการต่าง ๆ ที่จะทำให้สัตว์น้ำชนิดที่ต้องขึ้นไป วางไข่ต้นน้ำกลับคงคืนสภาพเดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวกับค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการ นั้น โดยจักต้องให้การพิจารณาเป็นพิเศษต่อรัฐที่เป็นต้นกำเนิดสัตว์น้ำในการ จับสัตว์น้ำที่มีต้นกำเนิดในแม่น้ำของรัฐนั้น

(ง) การบังคับใช้ระเบียบข้อบังคับในส่วนที่เกี่ยวกับสัตว์น้ำชนิด ที่ต้องขึ้นไปวางไข่ต้นน้ำต่อจากเขตเศรษฐกิจจำเพาะ จักกระทำโดยข้อตกลง ระหว่างรัฐที่เป็นต้นกำเนิดสัตว์น้ำและรัฐอื่นที่เกี่ยวข้อง

4. ในกรณีที่สัตว์น้ำชนิดที่ต้องขึ้นไปวางไข่ต้นน้ำย้ายถิ่นเข้าไปยังหรือ ผ่านน่านน้ำด้านติดกับฝั่งของขอบนอกสุดของเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐหนึ่ง นอกจากรัฐที่เป็นต้นกำเนิดสัตว์น้ำนั้น รัฐดังกล่าวจักร่วมมือกับรัฐที่เป็นต้นกำเนิด สัตว์น้ำในการอนุรักษ์และการจัดการสัตว์น้ำนั้น

5. รัฐที่เป็นต้นกำเนิดของสัตว์น้ำนั้น และรัฐอื่นซึ่งทำการประมง สัตว์น้ำประเภทนี้ จักดำเนินการเพื่อให้การปฏิบัติตามบทบัญญัติของข้อนี้ตามความ เหมาะสม โดยผ่านทางองค์การภูมิภาคต่าง ๆ

ข้อ 67

สัตว์น้ำชนิดที่ต้องว่ายน้ำไปวางไข่ในทะเล

1. รัฐชายฝั่งซึ่งมีน่านน้ำเป็นที่ดำเนินการวิถีชีวิตส่วนใหญ่ของสัตว์น้ำชนิด ที่ต้องว่ายน้ำไปวางไข่ในทะเล จักต้องรับผิดชอบในการจัดการกับสัตว์น้ำประเภทนี้ และจักประกันการผ่านเข้าและผ่านออกในการย้ายถิ่นของปลา

2. การจับสัตว์น้ำชนิดที่ต้องวางไข่ในทะเล จักดำเนินการ
เพียงเฉพาะแต่ในน้ำด้านติดกับฝั่งของขอบนอกสุดของเขตเศรษฐกิจจำเพาะ
ในการดำเนินการในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ การจับดังกล่าวจักต้องสอดคล้องกับ
ข้อนี้และตามบทบัญญัติอื่นของอนุสัญญาในส่วนที่เกี่ยวกับการประมงในเขตดังกล่าว

3. ในการที่ซึ่งปลาชนิดที่ต้องวางไข่ในทะเลไม่ว่าจะเป็นลูก
ปลาหรือปลาที่เติบโตเจริญเต็มที่แล้ว ย้ายถิ่นผ่านเขตเศรษฐกิจจำเพาะของอีก
รัฐหนึ่ง การจัดการ รวมทั้งการจับปลา เช่นว่านั้นจักควบคุมบังคับโดยข้อตกลง
ระหว่างรัฐตามที่ได้ระบุในวรรค 1 กับรัฐอื่นใดที่เกี่ยวข้อง ข้อตกลงดังกล่าวจัก
ประกันการจัดการสัตว์น้ำตามส่วน และจักคำนึงถึงความรับผิดชอบของรัฐตามที่ได้
ระบุในวรรค 1 ในการควบคุมดูแลสัตว์น้ำเหล่านี้

ข้อ 68

สัตว์น้ำชนิดที่ไม่ย้ายถิ่น

ส่วนนี้ไม่ใช่บังคับกับสัตว์น้ำชนิดที่ไม่ย้ายถิ่นตามที่ได้ระบุไว้ในข้อ 77

วรรค 4

ข้อ 69

สิทธิของรัฐไร้ฝั่งทะเล

1. รัฐไร้ฝั่งทะเลจักมีสิทธิเข้าร่วมในการแสวงประโยชน์ในส่วนแบ่ง
ที่เหมาะสมของส่วนที่เกินซึ่งทรัพยากรมีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชาย
ฝั่งในภูมิภาคย่อยหรือภูมิภาคเดียวกันตามหลักความเที่ยงธรรม โดยคำนึงถึง
สถานการณ์ทางเศรษฐกิจและภูมิศาสตร์ของรัฐที่เกี่ยวข้อง และจักต้องสอดคล้อง
กับบทบัญญัติแห่งข้อนี้ และข้อ 61, 62

2. รัฐที่เกี่ยวข้องจักวางข้อกำหนด และรูปแบบในการมีส่วนร่วม เช่น
นั้น โดยข้อตกลงทวิภาคีระดับภูมิภาคย่อยหรือระดับภูมิภาค นอกจากประการอื่น
แล้ว ต้องคำนึงถึง

(ก) ความจำเป็นเพื่อหลีกเลี่ยงผลกระทบต่อกลุ่มชาวประมงหรืออุตสาหกรรมการประมงของรัฐชายฝั่ง

(ข) ขอบเขตของการเข้าร่วมหรือสิทธิในการเข้าร่วมของรัฐไร้ฝั่งทะเลตามข้อตกลงทวิภาคี ระดับภูมิภาคย่อยหรือระดับภูมิภาคที่มีอยู่ในการแสวงประโยชน์ในทรัพยากรมีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่งอื่น สอดคล้องกับทบทบัญญัติแห่งข้อนี้

(ค) ขอบเขตของการเข้าร่วมของรัฐไร้ฝั่งทะเลและรัฐที่มีสภาพทางภูมิศาสตร์ซึ่งเสียเปรียบในการแสวงประโยชน์ในทรัพยากรมีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่ง และความจำเป็นที่ตามมาเพื่อหลีกเลี่ยงภาระโดยเฉพาะต่อรัฐชายฝั่งรัฐหนึ่งรัฐเดียว หรือส่วนหนึ่งของรัฐนั้น

(ง) ความจำเป็นทางด้านอาหารและพลเมืองในแต่ละรัฐ

3. เมื่อความสามารถในการเก็บเกี่ยวผลของรัฐชายฝั่งถึงจุดซึ่งอาจเก็บเกี่ยวทรัพยากรมีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตนได้ทั้งหมดตามที่สามารถกระทำได้ รัฐชายฝั่งและรัฐอื่นที่เกี่ยวข้องจควรร่วมมือกันในการกำหนดการจัดการอย่างเสมอภาคตามหลักทวิภาคี ภูมิภาคย่อยหรือภูมิภาคที่จะอนุญาตในการเข้าร่วมของรัฐไร้ฝั่งทะเลที่กำลังพัฒนา ซึ่งอยู่ในภูมิภาคย่อยหรือภูมิภาคเดียวกันในการแสวงประโยชน์ในทรัพยากรมีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่งในภูมิภาคย่อยหรือภูมิภาคนั้น ซึ่งอาจเหมาะสมกับสถานการณ์และความพอใจของทุกฝ่ายในการจะทำให้ทบทบัญญัตินี้บังเกิดผล จะต้องคำนึงถึงปัจจัยที่กล่าวถึงในวรรค 2 ด้วย

4. ภายใต้ทบทบัญญัติแห่งข้อนี้ รัฐไร้ฝั่งทะเลที่พัฒนาแล้ว จักมีสิทธิเข้าร่วมในการแสวงประโยชน์ในทรัพยากรมีชีวิตเฉพาะในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่งที่พัฒนาแล้วในภูมิภาคย่อยหรือภูมิภาคเดียวกัน โดยคำนึงถึงขอบเขตการใช้ประโยชน์ต่อรัฐอื่นในทรัพยากรมีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ รัฐชายฝั่งต้องคำนึงถึงความจำเป็นในการทำให้เกิดผลเสียหายน้อยที่สุดต่อกลุ่มชาวประมงและความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจในรัฐ ซึ่งเดิมคนในชาตินั้นทำการประมงอยู่เป็นอาชีพ

5. ข้อข้างต้นไม่เป็นที่เสื่อมเสียต่อการตกลงซึ่งได้กระทำแล้วในระดับภูมิภาคย่อยหรือภูมิภาค ซึ่งรัฐชายฝั่งอาจอนุญาตให้รัฐไร้ฝั่งทะเลในภูมิภาคย่อยหรือภูมิภาคเดียวกันมีสิทธิเท่าเทียมกัน หรือบุริมสิทธิในการแสวงประโยชน์ในทรัพยากรมีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ

ข้อ 70

สิทธิของรัฐที่สภาพทางภูมิศาสตร์ซึ่งเสียเปรียบ

1. รัฐที่สภาพทางภูมิศาสตร์ซึ่งมีลักษณะเสียเปรียบมีสิทธิที่จะเข้าร่วมในการแสวงประโยชน์ ในส่วนที่แบ่งที่เหมาะสมของส่วนที่เกินซึ่งทรัพยากรมีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่งในภูมิภาคย่อยหรือภูมิภาคเดียวกันตามหลักความเสมอภาค โดยคำนึงถึงสภาพทางเศรษฐกิจและภูมิศาสตร์ของรัฐที่เกี่ยวข้องและสอดคล้องกับบทบัญญัติแห่งข้อนี้และข้อ 61, 62

2. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งหมวดนี้ "รัฐที่สภาพทางภูมิศาสตร์ซึ่งเสียเปรียบหมายถึงรัฐชายฝั่งซึ่งรวมรัฐที่ติดกับทะเลเปิดหรือทะเลกึ่งปิด ซึ่งสถานะทางภูมิศาสตร์ทำให้รัฐเหล่านั้นต้องพึ่งพิงต่อการแสวงประโยชน์ในทรัพยากรมีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐอื่นในภูมิภาคย่อยหรือภูมิภาคเพื่อให้มีจำนวนเพียงพอ สำหรับความต้องการทางด้านอาหารของประชากรอย่างเพียงพอหรือเป็นบางส่วน และรัฐชายฝั่งซึ่งไม่อาจมีเขตเศรษฐกิจจำเพาะเป็นของตนเอง

3. รัฐที่เกี่ยวข้องจักวางข้อกำหนด และรูปแบบในการมีส่วนร่วม เช่นนั้นโดยข้อตกลงทวิภาคี ระดับภูมิภาคย่อยหรือระดับภูมิภาค นอกจากประการอื่นแล้ว ต้องคำนึงถึง

(ก) ความจำเป็นเพื่อหลีกเลี่ยงผลอันเป็นอันตรายต่อกลุ่มชาวประมงหรืออุตสาหกรรมการประมงของรัฐชายฝั่ง

(ข) ขอบเขตของการเข้าร่วมหรือสิทธิในการเข้าร่วมของรัฐที่สภาพทางภูมิศาสตร์ซึ่งเสียเปรียบตามข้อตกลงทวิภาคี ระดับภูมิภาคย่อยหรือระดับภูมิภาคที่มีอยู่ในการแสวงประโยชน์ในทรัพยากรมีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่ง สอดคล้องกับบทบัญญัติแห่งข้อนี้

(ค) ขอบเขตของการเข้าร่วมของรัฐที่สภาพทางภูมิศาสตร์ซึ่งเสียเปรียบอื่นในการแสวงประโยชน์ในทรัพยากรมีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่งและความจำเป็นที่ตามมาเพื่อหลีกเลี่ยงภาวะโดยเฉพาต่อรัฐชายฝั่งรัฐหนึ่งรัฐเดียวหรือส่วนหนึ่งของรัฐนั้น

(ง) ความจำเป็นทางด้านอาหารของพลเมืองในแต่ละรัฐ

4. เมื่อความสามารถในการเก็บเกี่ยวของรัฐชายฝั่งถึงจุด ซึ่งอาจเก็บเกี่ยวทรัพยากรมีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตนได้ทั้งหมดตามที่สามารถ

กระทำได้ รัฐชายฝั่งและรัฐอื่นที่เกี่ยวข้องจักร่วมมือกันในการกำหนดการตกลงอย่างเที่ยงธรรมตามหลักทวิภาคีภูมิภาคย่อยหรือภูมิภาคที่จะอนุญาตในการเข้าร่วมของรัฐ ที่สภาพทางภูมิศาสตร์ซึ่งเสียเปรียบกำลังพัฒนาในภูมิภาคย่อยหรือภูมิภาคเดียวกันในการแสวงประโยชน์ในทรัพยากรมีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่งในภูมิภาคย่อยหรือภูมิภาคนั้น ซึ่งอาจเหมาะสมกับสถานการณ์และความพอใจของทุกฝ่าย ในการจะทำให้บทบัญญัตินี้บังเกิดผล จักต้องอ้างถึงปัจจัยที่กล่าวถึงในวรรค 3 ด้วย

5. ภายใต้บทบัญญัติแห่งข้อนี้ รัฐที่สภาพทางภูมิศาสตร์ซึ่งเสียเปรียบที่พัฒนาแล้ว จักมีสิทธิเข้าร่วมในการแสวงประโยชน์ในทรัพยากรมีชีวิตเฉพาะในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่งที่พัฒนาแล้วในภูมิภาคย่อยหรือภูมิภาคเดียวกัน โดยคำนึงถึงขอบเขตการให้ต่อรัฐอื่นในทรัพยากรมีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ รัฐชายฝั่งต้องคำนึงถึงความจำเป็นในการทำให้เกิดผลเสียหายน้อยที่สุดต่อกลุ่มชาวประมงและความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจในรัฐ ซึ่งเดิมคนในชาตินั้นทำการประมงอยู่เป็นอาจิล

6. ข้อข้างต้นไม่เป็นที่เสื่อมเสียต่อการเตรียมการที่ตกลงระดับภูมิภาคย่อยหรือภูมิภาค ซึ่งรัฐชายฝั่งอาจอนุญาตให้รัฐที่สภาพทางภูมิศาสตร์ซึ่งเสียเปรียบในภูมิภาคย่อยหรือภูมิภาคเดียวกัน มีสิทธิเท่าเทียมกันหรือบุริมสิทธิในการแสวงประโยชน์ในทรัพยากรมีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ

ข้อ 71

กรณีไม่นำข้อ 69 และ 70 มาใช้

บทบัญญัติแห่งข้อ 69 และ 70 จักไม่ใช้ในกรณีของรัฐชายฝั่งซึ่งเศรษฐกิจของรัฐนั้น ต้องพึ่งพิงต่อการแสวงประโยชน์ในทรัพยากรมีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะเป็นอย่างยิ่ง

ข้อ 72

ข้อจำกัดในการโอนสิทธิ

1. สิทธิตามที่กำหนดไว้ในข้อ 69 และ 70 ในการแสวงประโยชน์ในทรัพยากรมีชีวิตจักไม่มีการโอน ไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อมไปยังรัฐที่สามหรือคนสัญชาตินั้น โดยการให้เช่าหรือออกใบอนุญาต โดยการจัดตั้งกิจการร่วมค้าหรือโดยลักษณะอื่นซึ่งจักมีผลเป็นการโอนเช่นกัน นอกเสียจากว่ามีการตกลงโดยรัฐที่เกี่ยวข้อง
2. บทบัญญัติข้างต้นไม่ตัดสิทธิรัฐที่เกี่ยวข้องในการรับความช่วยเหลือทางวิชาการหรือทางการเงินจากรัฐที่สามหรือองค์การระหว่างประเทศ เพื่ออำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิตามข้อ 69 และ 70 หากการกระทำไม่มีผลตามที่อ้างไว้ในวรรค 1

ข้อ 73

การใช้บังคับของกฎหมายและกฎเกณฑ์ของรัฐชายฝั่ง

1. การใช้สิทธิอธิปไตยในการสำรวจ แสวงประโยชน์ อนุรักษ์ และจัดการทรัพยากรมีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ รัฐชายฝั่งอาจวางมาตรการซึ่งรวมการขึ้นเรือการตรวจตราการจับกุม และกระบวนการทางศาลเท่าที่จำเป็น เพื่อประกันการปฏิบัติตามกฎหมายและกฎเกณฑ์ที่รัฐยอมรับสอดคล้องกับอนุสัญญานี้
2. เรือและคณะลูกเรือที่ถูกจับกุมจักถูกปลดปล่อยทันทีที่มีการวางประกันหรือหลักทรัพย์อื่นอย่างเพียงพอ
3. ในกรณีที่ไม่มีการช้อตกลงในทางขัดแย้งระหว่างรัฐที่เกี่ยวข้อง บทลงโทษของรัฐชายฝั่งต่อการละเมิดกฎเกณฑ์ในการประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะไม่อาจรวมการจำคุกหรือการลงโทษต่อร่างกายในลักษณะอื่น
4. ในกรณีที่มีการจับกุมหรือยึดหน่วงเรือต่างชาติ รัฐชายฝั่งจักต้องแจ้งให้รัฐเจ้าของธงทราบโดยวิธีทางที่เหมาะสมถึงการปฏิบัติการที่ได้กระทำไป รวมทั้งบทลงโทษใดซึ่งจักนำมาบังคับใช้ในภายหลัง

ข้อ 74

การกำหนดขอบเขตเศรษฐกิจจำเพาะระหว่างรัฐซึ่งอยู่ตรงกันข้ามหรือประชิด

1. การกำหนดขอบเขตของเศรษฐกิจจำเพาะระหว่างรัฐซึ่งอยู่ตรงกันข้ามหรือประชิดกัน จะมีผลโดยความตกลงบนพื้นฐานของกฎหมายระหว่างประเทศ ตามที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 38 ของธรรมนูญศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ เพื่อจกับรรลการแก้ปัญหาอย่างเที่ยงธรรม
2. ถ้าไม่มีการทำความตกลงภายในระยะเวลาอันควร รัฐที่เกี่ยวข้องต้องปฏิบัติตามที่กำหนดไว้ในหมวด 15
3. หากยังตกลงกันไม่ได้* ตามที่ได้บัญญัติไว้ในวรรค 1 รัฐที่เกี่ยวข้องจักพยายามทุกวิถีทางที่จะนำไปสู่ความตกลง ซึ่งมีลักษณะเป็นการชั่วคราวและปฏิบัติได้อย่างแท้จริง โดยคำนึงถึงเจตนารมณ์ในความเข้าใจอันดีและความร่วมมือซึ่งกันและกัน และในระหว่างที่ใช้มาตรการชั่วคราวดังกล่าว** จักไม่ทำการเสื่อมเสียหรือขัดขวางต่อการที่จักนำไปถึงซึ่งความตกลงขั้นสุดท้าย การดำเนินการดังกล่าวจักไม่กระทบต่อการกำหนดเขตเศรษฐกิจจำเพาะในท้ายที่สุด
4. ในกรณีที่มีข้อตกลงใช้บังคับระหว่างรัฐที่เกี่ยวข้อง ปัญหาในส่วนที่เกี่ยวกับการกำหนดเขตของเศรษฐกิจจำเพาะ จักดำเนินการตามบทบัญญัติที่ระบุในข้อตกลงนั้น

ข้อ 75

แผนที่และรายการพิกัดทางภูมิศาสตร์

1. ภายใต้บทบัญญัติในหมวดนี้ เส้นขอบนอกของเขตเศรษฐกิจจำเพาะและเส้นแบ่งขอบเขตที่ลากขึ้นตามข้อ 74 จักแสดงไว้บนแผนที่ซึ่งใช้

* Pending Agreement.

** Transitional Period.

มาตราส่วนที่เหมาะสม รายการของจุดพิกัดทางภูมิศาสตร์ ซึ่งให้รายการฐานของย็อเคซี อาจนำมาใช้แทนเส้นขอบนอกหรือเส้นแบ่งขอบเขตได้

2. รัฐชายฝั่งจักเผยแพร่แผนที่หรือรายการพิกัดทางภูมิศาสตร์ดังกล่าว และจักมอบสำเนาแผนที่หรือรายการพิกัดภูมิศาสตร์ดังกล่าวไว้แก่เลขาธิการสหประชาชาติ

หมวด 6

ไหล่ทวีป

ข้อ 76

นิยามของไหล่ทวีป

1. ไหล่ทวีปของรัฐชายฝั่งประกอบด้วย พื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดินของบริเวณใต้ทะเล ซึ่งขยายแผ่ออกไปจากทะเลอาณาเขตของรัฐตลอดต่อเนื่องตามธรรมชาติของอาณาเขตพื้นดินจนถึงขอบนอกสุดของขอบไหล่ทวีป หรือถึงระยะ 200 ไมล์ทะเลจากเส้นฐานซึ่งใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขตต่อเนื่องขอบนอกสุดของขอบไหล่ทวีปขยายไปไม่ถึงระยะนั้น

2. ไหล่ทวีปของรัฐชายฝั่งจักไม่ขยายต่อออกไปเกินกว่าขอบเขตที่กำหนดไว้ในวรรค 4 ถึงวรรค 6

3. ขอบไหล่ทวีปประกอบไปด้วยมวลดินที่อยู่ต่อเนื่องกับพื้นดินของรัฐชายฝั่งและอยู่ต่ำกว่าระดับน้ำ รวมตลอดทั้งพื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดินของไหล่ทวีป ในส่วนที่ลาดและชันไหล่ทวีป ไม่รวมถึงสันเขาใต้มหาสมุทรหรือดินใต้ผิวดินของพื้นก้นมหาสมุทร

4. (ก) เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ รัฐชายฝั่งจักกำหนดขอบนอกสุดของขอบไหล่ทวีป ณ ที่ซึ่งขอบทวีปขยายออกไปเกินกว่า 200 ไมล์ทะเลจากเส้นฐานซึ่งใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขต โดยคำนึงถึงวิธีการใดวิธีการหนึ่งดังกล่าว คือ

(1) เส้นซึ่งลากขึ้นตามทึบบัญญัติไว้ในวรรค 7 โดยคำนึงถึงจุดคงที่นอกสุด ซึ่งแต่ละจุดมีความหนาของหินตะกอนอย่างน้อยที่สุดร้อยละหนึ่งของระยะทางสั้นที่สุดจากจุดนั้น ๆ ไปยังเชิงลาดทวีปหรือ

(2) เส้นซึ่งลากขึ้นตามวรรค 7 โดยคำนึงถึงจุดคงที่ซึ่งระยะห่างไม่เกิน 60 ไมล์ทะเลจากเชิงลาดทวีป

(ข) ในกรณีที่ขาดหลักฐานในการโต้แย้ง เชิงของลาดทวีปจึงกำหนด ณ จุดซึ่งมีความเปลี่ยนแปลงทางด้านความลาดชันมากที่สุดว่าเป็นฐานของไหล่ทวีป

5. จุดคงที่ประกอบด้วยเส้นรอบนอกของเขตไหล่ทวีปบนพื้นดินท้องทะเล ซึ่งลากขึ้นตามความในวรรค 4 (ก) (1), (2) และแต่ละจุดจะต้องห่างไม่เกิน 350 ไมล์ทะเลจากเส้นฐานที่ใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขตหรือจะต้องห่างไม่เกิน 100 ไมล์ทะเลจากแนวน้ำลึกเท่ากับระดับ 2,500 เมตร ซึ่งเป็นเส้นเชื่อมต่อเนื่องความลึก 2,500 เมตร

6. ถึงแม้ว่าจะได้มีบัญญัติไว้ในวรรค 5 แล้วก็ตาม เส้นเขาใต้ทะเลขอบนอกของไหล่ทวีปจะไม่เกิน 350 ไมล์ทะเลจากเส้นฐานที่ใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขตวรรคนี้ ไม่ครอบคลุมถึงชั้นความสูงใต้ทะเลซึ่งเป็นส่วนของไหล่ทวีปตามธรรมชาติ อาทิเช่น ที่ราบสูงที่ชันชะง่อนเขา ผัง และยอดเขาใต้ทะเล

7. รัฐชายฝั่งจักลากเส้นขอบเขตด้านนอกของเขตไหล่ทวีป ณ ที่ซึ่งไหล่ทวีปขยายต่อไปเกินกว่า 200 ไมล์ทะเลจากเส้นฐานซึ่งใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขต โดยเส้นตรงซึ่งมีความยาวไม่เกิน 60 ไมล์ทะเล เชื่อมต่อเนื่องยังจุดที่ซึ่งกำหนดโดยค่านิกัดติจูดและลองติจูด

8. ข้าราชการเกี่ยวกับขอบเขตไหล่ทวีปส่วนที่เกิน 200 ไมล์ทะเลซึ่งกำหนดจากเส้นฐานซึ่งใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขตเป็นเขตเศรษฐกิจจำเพาะดังกล่าว รัฐชายฝั่งจักมอบให้คณะกรรมการกำหนดขอบเขตไหล่ทวีปซึ่งตั้งขึ้นตามผนวก 2 บนพื้นฐานของการมีตัวแทนโดยแบ่งสรรตามสภาพภูมิศาสตร์อย่างเที่ยงธรรม คณะกรรมการจักให้ข้อเสนอแนะต่อรัฐชายฝั่งในเรื่องที่เกี่ยวกับการกำหนดขอบนอกสุดของไหล่ทวีปของรัฐชายฝั่งนั้น ๆ ขอบเขตของไหล่ทวีปซึ่งกำหนดขึ้นโดยรัฐชายฝั่งจักต้องคำนึงถึงข้อเสนอแนะของคณะกรรมการกำหนดขอบเขตไหล่ทวีปประกอบด้วย และถือว่าเป็นที่สุดและผูกพัน

9. รัฐชายฝั่งจักมอบแผนที่และข้าราชการที่เกี่ยวข้องรวมทั้งข้อมูลยื่ออเดซี ที่แสดงขอบนอกของไหล่ทวีปอย่างถาวรไว้แก่เลขาธิการองค์การสหประชาชาติ เลขาธิการองค์การสหประชาชาติจักได้เผยแพร่ต่อไป

10. บทบัญญัติแห่งข้อนี้จักไม่กระทบกระเทือนถึงปัญหาการกำหนดเขต
ไหล่ทวีประหว่างรัฐซึ่งอยู่ตรงกันข้ามหรือประชิดกัน

ข้อ 77

สิทธิของรัฐชายฝั่งเหนือไหล่ทวีป

1. รัฐชายฝั่งมีสิทธิอธิปไตยไหล่ทวีปเพื่อความมุ่งประสงค์ในการ
สำรวจและแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติของไหล่ทวีป
2. สิทธิที่อ้างถึงในวรรค 1 เป็นสิทธิจำเพาะโดยนัยที่ว่า ถ้ารัฐชาย
ฝั่งไม่สำรวจไหล่ทวีปหรือแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติของไหล่ทวีปนั้น
ผู้ใดจักดำเนินกิจกรรมเหล่านี้โดยมิได้รับความยินยอมอย่างชัดแจ้งจากรัฐชายฝั่ง
ไม่ได้
3. สิทธิของรัฐชายฝั่งเหนือไหล่ทวีปมิได้ขึ้นอยู่กับ การครอบครองจะ
โดยมีผลอย่างแท้จริง หรือโดยเพียงการกล่าวอ้างก็ตามหรือกับการออกประกาศ
อย่างชัดแจ้งใด ๆ
4. ทรัพยากรธรรมชาติที่อ้างถึงในหมวดนี้ ประกอบด้วยแร่และ
ทรัพยากรที่ไม่มีชีวิตอื่น ๆ ของพื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดิน รวมทั้งอินทรีย์ภาพ
มีชีวิต ซึ่งเป็นประเภทติดอยู่กับที่ กล่าวคือ อินทรีย์ภาพซึ่งในระยะที่อาจเก็บผล
ได้นั้น ไม่เคลื่อนที่ไปบนหรือใต้พื้นดินท้องทะเลหรือไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ เว้น
แต่จะสัมผัสทางกายภาพอยู่เสมอกับพื้นดินท้องทะเล หรือดินใต้ผิวดิน

ข้อ 78

สถานภาพทางกฎหมายและน่านน้ำที่อยู่เหนือไหล่ทวีปและ
ห้วงอากาศเหนือน่านน้ำดังกล่าวรวมทั้งสิทธิและเสรีภาพของรัฐอื่น

1. สิทธิของรัฐชายฝั่งเหนือไหล่ทวีปจะไม่กระทบกระเทือนต่อสถาน
ภาพทางกฎหมายของน่านน้ำที่อยู่เหนือไหล่ทวีป และของห้วงอากาศเหนือน่านน้ำ
ดังกล่าว

2. การใช้สิทธิของรัฐชายฝั่งเหนือไหล่ทวีปจะต้องไม่ละเมิด หรือไม่
ยังผลอันเป็นการแทรกสอดโดยไม่มีเหตุอันสมควรต่อการเดินเรือ และสิทธิตลอด
ทั้งเสรีภาพอื่น ๆ ของรัฐต่าง ๆ ตามที่ได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้

ข้อ 79

สายและท่อใต้น้ำบนไหล่ทวีป

1. รัฐทั้งปวงมีสิทธิวางสายและท่อใต้น้ำบนไหล่ทวีปโดยสอดคล้องกับ
บทบัญญัติของข้อนี้

2. ภายในบังคับแห่งสิทธิของตนที่จะดำเนินมาตรการอันสมควรเพื่อ
การสำรวจไหล่ทวีปและการแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติของไหล่ทวีป
และการป้องกันบรรเทาและควบคุมมลภาวะจากท่อใต้น้ำ รัฐชายฝั่งไม่อาจขัด
ขวางการวางหรือบำรุงรักษาสายหรือท่อใต้น้ำบนไหล่ทวีป

3. การกำหนดแนวทางในการวางท่อใต้น้ำบนไหล่ทวีป อยู่ภายใต้
ความยินยอมของรัฐชายฝั่ง

4. บทบัญญัติในหมวดนี้ไม่มีผลกระทบกระเทือนต่อสิทธิของรัฐชายฝั่ง
ที่จะวางเงื่อนไขสำหรับการวางสายหรือท่อใต้น้ำที่ผ่านเข้ามาในดินแดน หรือ
ทะเลอาณาเขตของรัฐตน หรืออำนาจของรัฐชายฝั่งเหนือสายหรือท่อใต้น้ำที่ติด
ตั้ง หรือใช้เกี่ยวกับการสำรวจไหล่ทวีปหรือแสวงประโยชน์จากทรัพยากรของ
ไหล่ทวีป หรือการดำเนินการของเกาะเทียม สิ่งติดตั้ง และสิ่งก่อสร้างภายใต้
อำนาจของรัฐชายฝั่ง

5. ในการวางสายหรือท่อใต้ทะเล รัฐทั้งหลายจักคำนึงถึงสายหรือ
ท่อใต้น้ำที่ได้วางไว้ ณ ตำแหน่งที่ตั้งแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะมีให้เป็นการ
เสื่อมเสียแก่การซ่อมแซมสายหรือท่อที่มีอยู่แล้ว

ข้อ 80

เกาะเทียม สิ่งติดตั้ง และสิ่งก่อสร้างบนไหล่ทวีป

ข้อ 60 ให้ใช้บังคับโดยอนุโลมแก่เกาะเทียม ซึ่งติดตั้ง และสิ่งก่อสร้างบนไหล่ทวีป

ข้อ 81

การขุดเจาะบนไหล่ทวีป

รัฐชายฝั่งจักมีสิทธิจำเพาะที่จักอนุญาตและวางกฎเกณฑ์การขุดเจาะบนไหล่ทวีปเพื่อความมุ่งประสงค์ต่าง ๆ

ข้อ 82

การจ่ายค่าทดแทน * ในการแสวงประโยชน์จากไหล่ทวีปในส่วนที่เกินกว่า 200 ไมล์ทะเล

1. รัฐชายฝั่งจักจ่ายค่าทดแทนในการแสวงประโยชน์จากทรัพยากรที่ไม่มีชีวิตของไหล่ทวีปที่เกินกว่า 200 ไมล์ทะเล โดยวัดจากเส้นฐานที่ใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขต

2. การจ่ายค่าทดแทน * จักกระทำเป็นรายปีโดยคำนึงถึงผลผลิตทั้งหมด ณ แหล่งผลิต หลังจากระยะห้าปีแรกของการผลิต ณ แหล่งผลิตนั้น ในปีที่ 6 อัตราการจ่ายค่าทดแทน จักเป็นร้อยละ 1 ของมูลค่าหรือปริมาตรของผลผลิต ณ แหล่งผลิต อัตราจักเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 ในแต่ละปีที่ถัดมา จนกระทั่งปีที่ 12

* ผู้แปลพยายามถอดความจากคำว่า Payments & Contribution โดยใช้ถ้อยคำเพื่อให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น

และหลังจากนั้นจะคงอยู่ที่ร้อยละ 7 ผลผลิตนั้นไม่รวมถึงทรัพยากรที่ใช้เกี่ยวเนื่องกับการแสวงประโยชน์ดังกล่าว

3. รัฐที่กำลังพัฒนาซึ่งจำเป็นต้องพึ่งพิง * ผลผลิตแห่งทรัพยากรประเภทแร่จากไหล่ทวีปของตน ได้รับยกเว้นการจ่ายค่าทดแทนจากทรัพยากรประเภทแร่

4. การจ่ายค่าทดแทน ** จักกระทำโดยผ่านองค์การ ซึ่งจักแบ่งสรรไปยังรัฐภาคีของอนุสัญญานี้ บนพื้นฐานแห่งการเฉลี่ยอย่างเที่ยงธรรม โดยคำนึงถึงผลประโยชน์และความจำเป็นของรัฐที่กำลังพัฒนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างรัฐที่ด้อยพัฒนาที่สุดและรัฐไร้พียงทะเล

ข้อ 83

การกำหนดเขตไหล่ทวีประหว่างรัฐซึ่งอยู่ตรงกันข้ามหรือประชิดกัน

1. การกำหนดเขตไหล่ทวีประหว่างรัฐซึ่งอยู่ตรงกันข้ามหรือประชิดกันจักมีผลโดยความตกลงบนพื้นฐานของกฎหมายระหว่างประเทศตามที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 78 ของรัฐธรรมนูญศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ เพื่อจักบรรลุผลการแก้ปัญหาอย่างเที่ยงธรรม

2. ถ้าไม่อาจทำความตกลงกันได้ภายในระยะเวลาอันสมควร รัฐที่เกี่ยวข้องจักต้องอาศัยการดำเนินการตามที่บัญญัติไว้ในหมวด 15

3. หากยังตกลงกันไม่ได้ *** ตามที่ได้บัญญัติไว้ในวรรค 1 รัฐที่เกี่ยวข้องจักพยายามทุกวิถีทางที่จะนำไปสู่ความตกลงซึ่งมีลักษณะเป็นการชั่วคราว

* ผู้แปลพยายามถอดความจากคำว่า Payments & Contribution โดยใช้ถ้อยคำเพื่อให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น

** ผู้แปลพยายามถอดความจากคำว่า Net Importer โดยใช้ถ้อยคำเพื่อให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น

*** Pending Agreements.

และปฏิบัติได้อย่างแท้จริงโดยคำนึงถึงเจตนารมณ์ในความเข้าใจอันดี และความ
ร่วมมือซึ่งกันและกัน และในระหว่างที่ใช้มาตรการชั่วคราวดังกล่าว * จักไม่
ทำการเสื่อมเสียหรือขัดขวางต่อการที่จักนำไปถึงซึ่งความตกลงขั้นสุดท้าย การ
ดำเนินการดังกล่าวจักไม่กระทบกระเทือนต่อการกำหนดเขตไหล่ทวีปในท้ายที่สุด

4. ในกรณีที่มีข้อตกลงใช้บังคับระหว่างรัฐที่เกี่ยวข้อง ปัญหาในส่วน
ที่เกี่ยวกับการกำหนดเขตของไหล่ทวีปจักดำเนินการตามบทบัญญัติที่ระบุในข้อตกลง
นั้น

ข้อ 84

แผนที่และรายการพิกัดทางภูมิศาสตร์

1. ภายใต้บทบัญญัติในหมวดนี้ เส้นขอบนอกของไหล่ทวีปและเส้น
แบ่งเขตไหล่ทวีปที่ลากขึ้นตามข้อ 83 นั้น จักแสดงไว้บนแผนที่ซึ่งใช้มาตราส่วน
ที่เหมาะสม รายการของพิกัดทางภูมิศาสตร์ ซึ่งให้รายการฐานของยี่อเดซี
อาจจะนำมาใช้แทนเส้นของนอกหรือเส้นแบ่งเขตไหล่ทวีปได้

2. รัฐชายฝั่งจักเผยแพร่แผนที่ หรือรายการพิกัดทางภูมิศาสตร์
ดังกล่าว และจักมอบสำเนาแผนที่หรือรายการพิกัดทางภูมิศาสตร์ดังกล่าวไว้แก่เลขา
ธิการองค์การสหประชาชาติ และต่อเลขาธิการองค์การในกรณีที่แสดงเส้นขอบนอก
สุดของไหล่ทวีป

ข้อ 85

การชดเชย

หมวดนี้จักไม่ทำให้เสื่อมเสียสิทธิของรัฐชายฝั่งในการแสวงประโยชน์
จากดินใต้ผิวดินโดยวิธีการชดเชย โดยไม่คำนึงถึงความลึกของน้ำเหนือดินใต้
ผิวดินนั้น

* Transitional Period.

พระราชบัญญัติ
กำหนดเขตจังหวัดในอ่าวไทยตอนใน
พ.ศ. 2502

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ 23 กันยายน พ.ศ. 2502
เป็นปีที่ 14 ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่ เป็นการสมควรกำหนดเขตจังหวัดทางทะเลในอ่าวไทยตอนใน ซึ่งเป็นอ่าวประวัติศาสตร์และน่านน้ำภายในของประเทศไทยให้เป็นที่ชัดเจน เพื่อประโยชน์ในการปกครองและความสะดวกของประชาชน

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาร่างรัฐธรรมนูญในสภานิติสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติกำหนดเขตจังหวัดในอ่าวไทยตอนใน พ.ศ. 2502"

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้กำหนดเขตจังหวัดทางทะเลในอ่าวไทยตอนใน ดังต่อไปนี้

1. จังหวัดเพชรบุรี

จากจุดอักษร ก. ตำบลห้วยทรายเหนือ อำเภอชะอำ ละติจูด
12 -35' -45" เหนือ ลองติจูด 99 -57' -30" ตะวันออก ขนานกับเส้น
ละติจูดไปถึงจุดหมายเลข (1) ละติจูด 12 -35' -45" เหนือ ลองติจูด
100 -27' -30" ตะวันออก

จากจุดอักษร ข. บนเส้นแบ่งเขตจังหวัดระหว่างจังหวัดเพชรบุรี
กับจังหวัดสมุทรสงครามไปถึงจุดหมายเลข (2) ละติจูด 13 -13' -00" เหนือ
ลองติจูด 100 -10' -00" ตะวันออก แล้วขนานกับเส้นละติจูดไปถึงจุด
หมายเลข (3) ละติจูด 13 -13' -00" เหนือ ลองติจูด 100 -27' -30"
ตะวันออก

จากจุดหมายเลข (3) ละติจูด 13 -13" -00" เหนือ
ลองติจูด 100 -27' -30" ตะวันออก ขนานกับเส้นลองติจูดไปบรรจบกันที่จุด
หมายเลข (1) ละติจูด 12 -34' -45" เหนือ ลองติจูด 100 -27' -30"
ตะวันออก

2. จังหวัดสมุทรสงคราม

จากจุดอักษร ข. บนเส้นแบ่งเขตจังหวัดระหว่างจังหวัดเพชรบุรี
กับจังหวัดสมุทรสงครามไปถึงจุดหมายเลข (2) ละติจูด 13 -13' -00" เหนือ
ลองติจูด 100 -10' -00" ตะวันออก

จากจุดอักษร ค. บนเส้นแบ่งเขตจังหวัดระหว่างจังหวัดสมุทรสง
ครามกับจังหวัดสมุทรสาครไปบรรจบกันที่จุดหมายเลข (2) ละติจูด 13 -13'
-00" เหนือ ลองติจูด 100 -10' -00" ตะวันออก

3. จังหวัดสมุทรสาคร

จากจุดอักษร ค. บนเส้นแบ่งเขตจังหวัดระหว่างจังหวัดสมุทรสง
ครามกับจังหวัดสมุทรสาครไปถึงจุดหมายเลข (2) ละติจูด 13 -13' -00"
เหนือ ลองติจูด 100 -10' -00" ตะวันออก

จากจุดอักษร ง. บนเส้นแบ่งเขตจังหวัดระหว่างจังหวัดสมุทร
สาครกับจังหวัดธนบุรีไปถึงจุดหมายเลข (3) ละติจูด 13 -13' -00" เหนือ
ลองติจูด 100 -27' -30" ตะวันออก

จากจุดหมายเลข (3) ละติจูด 13 -13' -00" เหนือ
ลองติจูด 100 -27' -30" ตะวันออก ขนานกับเส้นละติจูดไปบรรจบกันที่จุด
หมายเลข (2) ละติจูด 13 -13' -00" เหนือ ลองติจูด 100 -10' -00"

ตะวันออก

4. จังหวัดธนบุรี

จากจุดอักษร ง. บนเส้นแบ่งเขตจังหวัดระหว่างจังหวัดสมุทรสาครกับจังหวัดธนบุรีไปถึงจุดหมายเลข (3) ละติจูด $13^{\circ} - 13' - 00''$ เหนือ ลองจิจูด $100^{\circ} - 27' - 30''$ ตะวันออก

5. จังหวัดสมุทรปราการ

จากจุดอักษร จ. บนเส้นแบ่งเขตจังหวัดระหว่างจังหวัดธนบุรีกับจังหวัดสมุทรปราการขนานกับเส้นลองจิจูดไปถึงจุดหมายเลข (3) ละติจูด $13^{\circ} - 13' - 00''$ เหนือ ลองจิจูด $100^{\circ} - 27' - 30''$ ตะวันออก

จากจุดหมายเลข (4) ละติจูด $13^{\circ} - 13' - 00''$ เหนือ ลองจิจูด $100^{\circ} - 45' - 00''$ ตะวันออก ขนานกับเส้นละติจูดไปบรรจบกันที่จุดหมายเลข (3) ละติจูด $13^{\circ} - 13' - 00''$ เหนือ ลองจิจูด $100^{\circ} - 27' - 30''$ ตะวันออก

6. จังหวัดฉะเชิงเทรา

จากจุดอักษร ฉ. บนเส้นแบ่งเขตจังหวัดระหว่างจังหวัดสมุทรปราการกับจังหวัดฉะเชิงเทราไปถึงจุดหมายเลข (4) ละติจูด $13^{\circ} - 13' - 00''$ เหนือ ลองจิจูด $100^{\circ} - 45' - 00''$ ตะวันออก

จากจุดอักษร ช. บนเส้นแบ่งเขตจังหวัดระหว่างจังหวัดฉะเชิงเทรากับจังหวัดชลบุรีไปบรรจบกันที่จุดหมายเลข (4) ละติจูด $13^{\circ} - 13' - 00''$ เหนือ ลองจิจูด $100^{\circ} - 45' - 00''$ ตะวันออก

7. จังหวัดชลบุรี

จากจุดอักษร ช. บนเส้นแบ่งเขตจังหวัดระหว่างจังหวัดฉะเชิงเทรากับจังหวัดชลบุรีไปถึงจุดหมายเลข (4) ละติจูด $13^{\circ} - 13' - 00''$ เหนือ ลองจิจูด $100^{\circ} - 45' - 00''$ ตะวันออก

จากจุดอักษร ซ. แหลมบ้านช่องเสมสาณ ตำบลสัตตหีบ อำเภอสัตตหีบ ละติจูด $12^{\circ} - 35' - 45''$ เหนือ ลองจิจูด $100^{\circ} - 57' - 45''$ ตะวันออก ขนานกับเส้นละติจูดไปถึงจุดหมายเลข (1) ละติจูด $12^{\circ} - 35' - 45''$ เหนือ ลองจิจูด $100^{\circ} - 27' - 30''$ ตะวันออก

จากจุดหมายเลข (1) ละติจูด $12^{\circ} - 35' - 45''$ เหนือ
 ลองจิจูด $100^{\circ} - 27' - 30''$ ตะวันออก ขนานกับเส้นลองจิจูดไปถึงจุดหมายเลข
 (3) ละติจูด $13^{\circ} - 13' - 00''$ เหนือ ลองจิจูด $100^{\circ} - 27' - 30''$ ตะวันออก
 จากจุดหมายเลข (3) ละติจูด $13^{\circ} - 13' - 00''$ เหนือ
 ลองจิจูด $100^{\circ} - 27' - 30''$ ตะวันออก ขนานกับเส้นละติจูดไปบรรจบกันที่จุด
 หมายเลข (4) ละติจูด $13^{\circ} - 13' - 00''$ เหนือ ลองจิจูด $100^{\circ} - 45' - 00''$
 ตะวันออก

ตั้งปรากฏในแผนที่ท้ายพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 4 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตาม
 พระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ส. ธนะรัชต์
 นายกรัฐมนตรี

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พระราชบัญญัติ
การประมง (ฉบับที่ 3)
พ.ศ. 2528

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ 20 สิงหาคม พ.ศ. 2528
เป็นปีที่ 40 ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการประมง

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภาดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติการประมง (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2528"

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้ยกเลิกความใน (1) ของมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"(1) สัตว์น้ำ หมายความว่า สัตว์ที่อาศัยอยู่ในน้ำหรือมีวงจรชีวิตส่วนหนึ่งอยู่ในน้ำหรืออาศัยอยู่ในบริเวณที่น้ำท่วมถึง เช่น ปลา กุ้ง ปู แมงดาทะเล หอย เต่า กระจัง ตะพาบน้ำ จระเข้ รวมทั้งไข่ของสัตว์น้ำนั้น สัตว์น้ำจำพวกเลี้ยงลูกด้วยนม ปลิงทะเล ฟองน้ำ หินปะการัง กัลปังหา และสาหร่ายทะเล ทั้งนี้รวม

ทั้งซากพืชหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของสัตว์น้ำเหล่านั้น และหมายความรวมถึงพันธุ์ไม้น้ำตามที่ได้มีพระราชกฤษฎีการะบุชื่อ"

มาตรา 4 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (1 ทวิ) ของมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490

"(1 ทวิ) "ผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำ" หมายความว่า ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตขึ้นโดยใช้สัตว์น้ำตามที่ได้มีพระราชกฤษฎีการะบุชื่อเป็นวัตถุดิบ

มาตรา 5 ให้ยกเลิกความในมาตรา 19 แห่งพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 105 ลงวันที่ 24 มีนาคม พ.ศ. 2515 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา 19 ห้ามมิให้บุคคลใด เท ทิ้ง ระบาย หรือทำให้วัตถุมีพิษตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา ลงไปในที่จับสัตว์น้ำ หรือกระทำการใด ๆ อันทำให้สัตว์น้ำมีนม หรือเท ทิ้ง ระบาย หรือทำให้สิ่งใดลงไปในที่จับสัตว์น้ำในลักษณะที่เป็นอันตรายแก่สัตว์น้ำ หรือทำให้ที่จับสัตว์น้ำเกิดมลพิษ เว้นแต่เป็นการทดลองเพื่อประโยชน์ทางวิทยาศาสตร์ และได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่"

มาตรา 6 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา 28 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490

"มาตรา 28 ทวิ บุคคลใดเป็นเจ้าของเรือ ไซหรือยอมให้ใช้เรือของตนทำการประมงหรือเพื่อทำการประมง จนเป็นเหตุให้มีการละเมิดน่านน้ำของต่างประเทศ และทำให้คนประจำเรือหรือผู้โดยสารไปกับเรือต้องตกค้างอยู่ ณ ต่างประเทศ บุคคลนั้นมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณา กำหนดค่าเสียหายและค่าใช้จ่ายอื่น ๆ อันเกิดจากการละเมิดน่านน้ำของต่างประเทศซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งมีจำนวนไม่เกินเจ็ดคน ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับหนังสือแจ้งคำวินิจฉัยดังกล่าว

ในกรณีที่ไม่สามารถแจ้งคำวินิจฉัยแก่บุคคลตามวรรคหนึ่ง เพราะไม่พบตัวบุคคลดังกล่าวหรือไม่มีผู้ใดยอมรับแทน ให้ถือว่าบุคคลดังกล่าวได้รับแจ้งคำ

วินิจฉัยของคณะกรรมการแล้ว ในเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ส่งคำวินิจฉัยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับหรือปิดคำวินิจฉัยไว้ในที่เห็นได้ง่าย ณ สำนักงานภูมิลำเนา หรือถิ่นที่อยู่ของบุคคลดังกล่าว โดยมีพนักงานง่ายปกครองหรือตำรวจเป็นพยานในการนั้น"

มาตรา 7 ให้ยกเลิกความในมาตรา 53 แห่งพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 พ.ศ. 2513 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา 53 ห้ามมิให้บุคคลใดมีไว้ในครอบครองซึ่งสัตว์น้ำหรือผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำชนิดใดชนิดหนึ่งตามที่ระบุไว้ในพระราชกฤษฎีกา หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งสัตว์น้ำหรือผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำชนิดใดชนิดหนึ่งเกินจำนวนหรือปริมาณ หรือเล็กกว่าขนาดที่ระบุไว้ในพระราชกฤษฎีกา เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

ในกรณีที่สัตว์น้ำที่ห้ามบุคคลมีไว้ในครอบครอง เป็นชนิดที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อร่างกายหรือทรัพย์สินของบุคคลหรือสาธารณชน ให้กำหนดลักษณะของสัตว์น้ำนั้นว่าจะมีอันตรายอย่างไร และกำหนดเวลาสำหรับผู้ซึ่งมีสัตว์น้ำนั้นในครอบครองอยู่แล้ว ส่งมอบสัตว์น้ำนั้นให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ไว้ในพระราชกฤษฎีกาตามวรรคหนึ่งด้วย

การขออนุญาตและการอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

บุคคลใดมีไว้ในครอบครองซึ่งสัตว์น้ำหรือผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำในวันที่พระราชกฤษฎีกาออกตามความในวรรคหนึ่งใช้บังคับ ถ้าประสงค์จะมีไว้ในครอบครองซึ่งสัตว์น้ำหรือผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำนั้นต่อไป ต้องยื่นคำขออนุญาตตามวรรคสามภายในสามสิบวันนับแต่วันที่พระราชกฤษฎีกาดังกล่าวใช้บังคับ เว้นแต่ในกรณีสัตว์น้ำตามวรรคสองจะขออนุญาตหรืออนุญาตมิได้ และในระหว่างเวลาที่กำหนดไว้สำหรับการขออนุญาตจนถึงวันที่ได้รับคำสั่งไม่อนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ มิให้นำมาตรา 67 ทวิ มาใช้บังคับ

ในกรณีที่บุคคลตามวรรคสี่ยื่นคำขออนุญาตแล้วแต่ไม่ได้รับอนุญาต อธิบดีมีอำนาจสั่งให้บุคคลดังกล่าวส่งมอบสัตว์น้ำหรือผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำนั้นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในเจ็ดวัน นับแต่วันได้รับคำสั่ง

ในกรณีมีการส่งมอบสัตว์น้ำหรือผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำตามความวรรคสองหรือ
วรรคห้า ให้กรมประมงคิดราคาสัตว์น้ำหรือผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำดังกล่าวตามสมควร
แก่ผู้ส่งมอบ

ความในวรรคหนึ่ง วรรคสอง วรรคสาม วรรคสี่ วรรคห้า และวรรค
หก มิให้ใช้บังคับแก่ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจหรือกิจการอื่นเฉพาะที่รัฐมนตรี
กำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา"

มาตรา 8 ให้ยกเลิกความในมาตรา 61 แห่งพระราชบัญญัติการประ
มง พ.ศ. 2490 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา 61 บุคคลใดฝ่าฝืนมาตรา 11 มาตรา 14 มาตรา 15
มาตรา 16 วรรคสอง มาตรา 23 มาตรา 31 มาตรา 34 หรือมาตรา 52
ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือทั้งปรับ
ทั้งจำ"

มาตรา 9 ให้ยกเลิกความในมาตรา 62 แห่งพระราชบัญญัติ
การประมง พ.ศ. 2490 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการประมง (ฉบับที่ 2)
พ.ศ. 2496 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา 62 บุคคลใดฝ่าฝืนมาตรา 9 มาตรา 13 มาตรา 17
มาตรา 18 มาตรา 21 มาตรา 22 มาตรา 30 มาตรา 54 หรือมาตรา 55
ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือทั้งปรับ
ทั้งจำ"

มาตรา 10 ให้ยกเลิกความในมาตรา 62 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติ
การประมง พ.ศ. 2490 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 105
ลงวันที่ 24 มีนาคม พ.ศ. 2515 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา 62 ทวิ บุคคลใดฝ่าฝืนมาตรา 19 หรือมาตรา 20 ต้อง
ระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงห้าปีและปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท"

มาตรา 11 ให้ยกเลิกความในมาตรา 64 แห่งพระราชบัญญัติการ
ประมง พ.ศ. 2490 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา 64 บุคคลใดใช้เครื่องมือทำการประมงซึ่งต้องมีอาชญาบัตรตามพระราชบัญญัติโดยไม่มีอาชญาบัตรตามมาตรา 28 หรือมิได้เสียเงินอากรเพิ่มเติมตามมาตรา 29 ต้องระวางโทษปรับสามเท่าของเงินอากรและให้อธิบดีหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่อธิบดีมอบหมายมีอำนาจเปรียบเทียบได้

เมื่อผู้กระทำความผิดได้ชำระค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในสิบห้าวันให้คดีนั้นเป็นอันเลิกกัน"

มาตรา 12 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา 64 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490

"มาตรา 64 ทวิ บุคคลใดไม่ปฏิบัติตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการตามมาตรา 28 ทวิ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือจำคุกไม่เกินห้าปี หรือทั้งปรับทั้งจำ"

มาตรา 13 ให้ยกเลิกความในมาตรา 65 แห่งพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นแทน

"มาตรา 65 บุคคลใดฝ่าฝืนประกาศของรัฐมนตรีหรือผู้ว่าราชการจังหวัด ซึ่งประกาศตามความในมาตรา 32 ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือทั้งปรับทั้งจำ"

มาตรา 14 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา 67 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490

"มาตรา 67 ทวิ บุคคลใดฝ่าฝืนมาตรา 53 วรรคหนึ่งหรือวรรคห้า ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาทหรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือทั้งปรับทั้งจำ

ถ้าหากปรากฏว่าสัตว์น้ำนั้นเป็นสัตว์ชนิดที่อาจก่อให้เกิดอันตรายตามมาตรา 53 วรรคสอง ผู้ฝ่าฝืนต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนสองหมื่นบาท หรือจำคุกไม่เกินหกปี หรือทั้งปรับทั้งจำ"

มาตรา 15 บรรดาพระราชกฤษฎีกาและประกาศรัฐมนตรีที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 53 แห่งพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490

ก่อนการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ให้ยังคงใช้บังคับต่อไปจนกว่าจะมีพระราชกฤษฎีกาหรือประกาศรัฐมนตรีให้ยกเลิกหรือเปลี่ยนแปลงแล้วแต่กรณี

มาตรา 16 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ป. ตีนสุลานนท์
นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้คือ เนื่องจากปรากฏว่าในปัจจุบันนี้มีประชาชนที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ ได้ใช้วัตภูมิพิษเพื่อทำการประมงอันอาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคสัตว์น้ำได้ จึงสมควรจะได้กำหนดมาตรการควบคุมให้เหมาะสมยิ่งขึ้น พร้อมกับกำหนดความรับผิดชอบของเจ้าของเรือกรณีที่มีการละเมิดน่านน้ำของต่างประเทศ และทำให้คนประจำเรือหรือผู้โดยสารไปกับเรือต้องตกค้างอยู่ ณ ต่างประเทศ ประกอบกับมีสัตว์น้ำบางชนิดที่มีคุณค่าในทางเศรษฐกิจ เช่น เต่า และกระ ได้ถูกจับจนเกินปริมาณที่สมควร หากไม่มีมาตรการอนุรักษ์ที่เหมาะสมแล้ว สัตว์น้ำที่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจประเภทดังกล่าว จะถูกทำลายจนไม่มีเหลือสำหรับแพร่พันธุ์ หรือนำมาใช้ประโยชน์ได้อีกต่อไป จึงสมควรที่จะออกมาตรการห้ามครอบครองสัตว์น้ำ และผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำบางชนิดที่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจดังกล่าว และโดยที่พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2491 ไม่มีบทบัญญัติครอบคลุมไปถึงมาตรการเหล่านี้ อีกทั้งโทษบางมาตราที่บัญญัติไว้มีอัตราต่ำไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี
เรื่อง เส้นฐานตรงและน่านน้ำภายในของประเทศไทย

คณะรัฐมนตรีเห็นสมควรประกาศยืนยันสถานภาพเส้นฐานตรงและน่านน้ำภายในของประเทศไทยให้ทราบทั่วกัน ดังต่อไปนี้

(1) บริเวณที่ 1

ลำดับที่ PEERANCE No.	ชื่อภูมิศาสตร์ GEOGRAPHICAL NAME	ตำบลที่ภูมิศาสตร์ GEOGRAPHICAL COORDINATE	
		ละติจูด เหนือ LAT. N.	ลองจิจูด ตะวันออก LONG. E.
1.	แหลมลิง LAEM LING	12 -12'.3	102 -16'.7
2.	เกาะช้างน้อย KO CHANG NOI	12 -09'.6	102 -14'.9
3.	หินราบ HIN RAP	12 -03'.1	102 -14'.5
4.	หินลูกบาท HIN LUK BAT	11 -56'.7	102 -17'.2
5.	เกาะรัง KO RANG	11 -46'.6	102 -23'.2
6.	หินบางเบา HIN BANG BAO	11 -35'.6	102 -32'.0
7.	เกาะกูด KO KUT	11 -33'.6	102 -35'.7

ลำดับที่ REFERENCE No.	ชื่อภูมิศาสตร์ GEOGRAPHICAL NAME	ตำบลที่ภูมิศาสตร์ GEOGRAPHICAL COORDINATE	
		ละติจูด เหนือ LAT. N.	ลองจิจูด ตะวันออก LONG. E.
8.	หลักเขตแดนไทย-เขมร THAI-CAMBODIA BOUNDARY POST	-	-

(2) บริเวณที่ 2

ลำดับที่ REFERENCE No.	ชื่อภูมิศาสตร์ GEOGRAPHICAL NAME	ตำบลที่ภูมิศาสตร์ GEOGRAPHICAL COORDINATE	
		ละติจูด เหนือ LAT. N.	ลองจิจูด ตะวันออก LONG. E.
1	แหลมใหญ่ LAEM YAI	10 -53'.7	66 -31'.4
2	เกาะร้านไก่ KO RAN KHAI	10 -47'.8	99 -32'.6
3	เกาะร้านเบ็ด KO RAN PET	10 -46'.5	99 -32'.2
4	เกาะไข่ KO KHAI	10 -41'.8	99 -24'.8

ลำดับที่ REFERENCE No.	ชื่อภูมิศาสตร์ GEOGRAPHICAL NAME	ตำบลงภูมิศาสตร์ GEOGRAPHICAL COORDINATE	
		ละติจูด เหนือ LAT. N.	ลองจิจูด ตะวันออก LONG. E.
5	เกาะจรเข้ KO CHORAKHE	10 -33'.6	99 -23'.2
6	หินหลักง่าม HIN LAK NGAM	10 -30'.0	99 -25'.6
7	เกาะเต่า KO TAO	10 -07'.5	99 -50'.7
8	หินใบ HIN BAI	09 -56'.6	99 -59'.7
9	เกาะกงธานีเสด็จ KO KONG THANSADET	09 -45'.8	100 -04'.7
10	เกาะพังัน KO PHANGAN	09 -44'.0	100 -05'.2
11	เกาะกงออก KO KONG OK	09 -36'.1	100 -05'.8
12	เกาะมัดหลัง KO MAT LANG	09 -32'.0	100 -05'.3
13	เกาะสมุย KO SAMUI	09 -28'.3	100 -04'.7
14	หินอ่างวัง HIN ANG WANG	09 -23'.4	100 -01'.8

ลำดับที่ REFERENCE No.	ชื่อภูมิศาสตร์ GEOGRAPHICAL NAME	ตำบลที่ภูมิศาสตร์ GEOGRAPHICAL COORDINATE	
		ละติจูด เหนือ LAT. N.	ลองติจูด ตะวันออก LONG. E.
15	เกาะราบ KO RAP	09 -17'.9	99 -57'.8
16	แหลมหน้าถ้ำ	09 -12'.4	99 -53'.2

(3) บริเวณที่ 3

ลำดับที่ REFERENCE No.	ชื่อภูมิศาสตร์ GEOGRAPHICAL NAME	ตำบลที่ภูมิศาสตร์ GEOGRAPHICAL COORDINATE	
		ละติจูด เหนือ LAT. N.	ลองติจูด ตะวันออก LONG. E.
1	เกาะภูเก็ต KO PHUKET	07 -46'.5	89 -17'.5
2	เกาะแก้วน้อย KO KAEO NOI	07 -43'.9	89 -18'.0
3	เกาะฮี KO HI	07 -44'.0	98 -21'.7
4	เกาะไม้ท่อน KO MAI THON	07 -44'.9	98 -28'.7

ลำดับที่ REFERENCE No.	ชื่อภูมิศาสตร์ GEOGRAPHICAL NAME	ตำบลที่ภูมิศาสตร์ GEOGRAPHICAL COORDINATE	
		ละติจูด เหนือ LAT. N.	ลองจิจูด ตะวันออก LONG. E.
6	เกาะบิด้ชนอก KO BIDA NOK	07 -44'.6	89 -46'.2
7	เกาะหมา KO MA	07 -36'.6	98 -52'.1
8	เกาะลันตาใหญ่ KO LANTA YAI	07 -27'.8	99 -06'.0
9	เกาะไหง KO NGAI	07 -23'.9	99 -12'.1
10	เกาะกระดาน KO KRADAN	07 -17'.7	99 15'.4
11	เกาะกวาง KO KHWANG	07 -13'.3	99 -21'.7
12	เกาะเบ็ง KO BENG	07 -07'.3	99 -29'.7
13	หินบะวะ HIN BAEWA	07 -03'.7	99 -24'.0
14	เกาะตุล้วยใหญ่ KO TULUI YAI	07 -00'.9	99 -26'.8
15	เกาะตาไบ KO TA BAI	06 -58'.8	99 -28'.7
16	เกาะอาฮำ KO AYAM	06 -47'.6	99 -30'.1

ลำดับที่ REFERENCE No.	ชื่อภูมิศาสตร์ GEOGRAPHICAL NAME	ตำบลที่ภูมิศาสตร์ GEOGRAPHICAL COORDINATE	
		ละติจูด เหนือ LAT. N.	ลองจิจูด ตะวันออก LONG. E.
17	หินออสบอน HIN OSBON	06 -38'.8	99 -32'.5
18	เกาะตระรุเตา KO TARUTAO	06 -30'.2	99 -39'.1
19	หินใบ HIN BAI	06 -30'.0	99 -42'.1
20	เกาะโกยใหญ่ KO KOI YAI	06 -33'.9	99 -50'.7
21	เกาะลิมา KO LIMA	06 -32'.2	99 -57'.7
22	เกาะคูนิง KO KHUNING	06 -26'.7	100 -08'.7
23	เกาะปรัดมานา KO PRASMANA	06 -25'.4	100 -05'.2
24	พรมแดนไทย-มาเลเซีย THAI-MALAYSI BOUNDARY	-	-

และน่านน้ำภายในเส้นฐานตรงดั่งกล่าวข้างต้น เป็นน่านน้ำภายใน
ของประเทศไทย ดังปรากฏรายละเอียดในแผนที่ท้ายประกาศนี้

ประเทศไทยได้ยึดถือเช่นนี้ตลอดมาชั่วนานแล้ว

ประกาศ ณ วันที่ 11 มิถุนายน 2513

จอมพล ถ. กิตติขจร
นายกรัฐมนตรี

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประกาศ
เขตเศรษฐกิจจำเพาะของราชอาณาจักรไทยด้านทะเลอันดามัน

มีพระบรมราชโองการให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า

โดยที่ได้มีประกาศลงวันที่ 23 กุมภาพันธ์ พุทธศักราช 2524 เรื่อง เขตเศรษฐกิจจำเพาะของราชอาณาจักรไทย กำหนดว่า เขตเศรษฐกิจจำเพาะของราชอาณาจักรไทย ได้แก่ บริเวณที่อยู่ถัดออกไปจากทะเลอาณาเขตของราชอาณาจักรไทย มีความกว้าง 200 ไมล์ทะเล วัดจากเส้นฐานที่ใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขต นั้น

บัดนี้ เป็นการสมควรที่จะประกาศเพิ่มเติม โดยถือตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศ อันเป็นที่ยอมรับนับถือกันทั่วไป ได้แก่ เส้นเชื่อมกันตามจุดพิกัดภูมิศาสตร์ของแต่ละจุด ดังต่อไปนี้

จุดหมายเลข	ละติจูดเหนือ	ลองติจูดตะวันออก
1.	6 28' 30"	99 39' 12"
2.	6 30' 12"	99 33' 24"
3.	6 28' 54"	99 30' 42"
4.	6 18' 24"	99 27' 30"
5.	6 16' 18"	99 19' 18"
6.	6 18' 00"	99 16' 42"
7.	5 57' 00"	98 01' 30"
8.	6 21' 48"	97 54' 00"
9.	7 05' 48"	96 36' 30"
10.	7 46' 06"	95 33' 06"
11.	7 47' 00"	95 31' 48"
12.	7 48' 00"	95 32' 48"

จุดหมายเลข	ละติจูดเหนือ	ลองติจูดตะวันออก
13.	7 57' 30"	95 41' 48"
14.	8 09' 54"	95 39' 16"
15.	8 13' 47"	95 39' 11"
16.	8 45' 11"	95 37' 42"
17.	8 48' 04"	95 37' 40"
18.	9 17' 18"	95 36' 31"
19.	9 38' 00"	95 35' 25"
20.	9 45' 30"	96 29' 35"
21.	9 40' 35"	97 26' 36"
22.	9 37' 24"	97 37' 36"
23.	9 36' 02"	97 43' 29"
24.	9 35' 39"	97 45' 29"
25.	9 34' 54"	97 51' 12"
26.	9 34' 29"	97 52' 10"
27.	9 32' 15"	97 56' 20"

ทั้งนี้ ตามแผนที่ท้ายประกาศนี้

ประกาศ ณ วันที่ 18 กรกฎาคม พ.ศ. 2521
เป็นปีที่ 43 ในรัชกาลปัจจุบัน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ป. ตีนสุลลานนท์
นายกรัฐมนตรี

ประกาศ
เขตเศรษฐกิจจำเพาะของราชอาณาจักรไทย

มีพระบรมราชโองการให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า

เพื่อความมุ่งประสงค์ในการใช้สิทธิอธิปไตยของราชอาณาจักรไทยในการแสวงประโยชน์ และอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิตในทะเล

จึงเห็นสมควรประกาศเขตเศรษฐกิจจำเพาะของราชอาณาจักรไทยดังต่อไปนี้

1. เขตเศรษฐกิจจำเพาะของราชอาณาจักรไทย ได้แก่ บริเวณที่อยู่ถัดออกไปจากทะเลอาณาเขตของราชอาณาจักรไทย มีความกว้าง 200 ไมล์ทะเล วัดจากเส้นฐานที่ใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขต
2. ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะนี้ ราชอาณาจักรไทยนี้
 - (ก) สิทธิอธิปไตยในอันที่จะสำรวจและแสวงประโยชน์ อนุรักษ์ และจัดการเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติทั้งหลาย ทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต บนพื้นดินท้องทะเลและใต้พื้นดินท้องทะเล และในห้วงน้ำเหนือขึ้นไป สิทธิอธิปไตยในส่วนที่เกี่ยวกับกิจการอื่น ๆ เพื่อการสำรวจและแสวงประโยชน์ทางเศรษฐกิจในเขตดังกล่าว อาทิ การผลิตพลังงานจากน้ำ กระแสน้ำ และกระแสนลม
 - (ข) เขตอำนาจเกี่ยวกับ
 - (1) การสร้างและการใช้เกาะเทียม สิ่งติดตั้งและโครงสร้างต่าง ๆ
 - (2) การสำรวจเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ทางทะเล
 - (3) การรักษาสภาพแวดล้อมทางทะเล
 - (ค) สิทธิอื่นใดซึ่งมีตามกฎหมายระหว่างประเทศ
3. ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะนี้ เสรีภาพในการเดินเรือและการบินผ่านและในการวางสายเคเบิลและท่อใต้น้ำ ให้เป็นไปตามกฎหมายระหว่างประเทศ

4. ในกรณีที่เขตเศรษฐกิจจำเพาะของราชอาณาจักรไทยอยู่ประชิดหรือตรงข้ามกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่งอื่น รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยพร้อมที่จะเจรจากับรัฐชายฝั่งที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดเขตเศรษฐกิจจำเพาะระหว่างกันต่อไป

ประกาศ ณ วันที่ 23 กุมภาพันธ์ พุทธศักราช 2524
เป็นปีที่สามสิบหกในรัชกาลปัจจุบัน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ป. ตติสสลานนท์
นายกรัฐมนตรี

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประกาศ

เขตเศรษฐกิจจำเพาะของราชอาณาจักรไทยด้านอ่าวไทย
ส่วนที่ประชิดกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะของประเทศมาเลเซีย

มีพระบรมราชโองการให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า

โดยที่ได้มีประกาศลงวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2524 เรื่อง เขตเศรษฐกิจจำเพาะของราชอาณาจักรไทย กำหนดว่า เขตเศรษฐกิจจำเพาะของราชอาณาจักรไทยได้แก่บริเวณที่อยู่ถัดไปจากทะเลอาณาเขตของราชอาณาจักรไทยมีความกว้าง 200 ไมล์ทะเล วัดจากเส้นฐานที่ใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขต นั้น

บัดนี้ เป็นการสมควรที่จะประกาศเพิ่มเติม โดยถือตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศ อันเป็นที่ยอมรับนับถือกันทั่วไปว่าขอบเขตรอบนอกของเขตเศรษฐกิจจำเพาะของราชอาณาจักรไทยด้านอ่าวไทย ส่วนที่ประชิดกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะของประเทศมาเลเซีย ได้แก่ เส้นเชื่อมกันตามจุดพิกัดภูมิศาสตร์ของแต่ละจุด ดังต่อไปนี้

จุดหมายเลข	ละติจูดเหนือ	ลองจิจูดตะวันออก
1.	6 14' 5"	102 05' 6"
2.	6 27' 5"	102 10' 0"
3.	6 27' 8"	102 9' 6"
4.	5 50' 0"	102 21' 2"
5.	6 53' 0"	102 34' 0"
6.	7 03' 0"	103 06' 0"
7.	7 20' 0"	103 39' 0"
8.	7 22' 0"	103 42' 5"

ทั้งนี้ ตามแผนที่ท้ายประกาศนี้

ประกาศ ณ วันที่ 16 กุมภาพันธ์ พุทธศักราช 2531 เป็นปีที่
43 ในรัชกาลปัจจุบัน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ป.ติณสูลานนท์
นายกรัฐมนตรี

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประกาศกระทรวงการคลัง
เรื่อง แต่งตั้งเจ้าหน้าที่ลงลายมือชื่อกำกับในพันธบัตรเงินกู้รัฐบาล

ตามประกาศกระทรวงการคลัง ลงวันที่ 19 พฤศจิกายน 2523, 8 ธันวาคม 2523, 26 ธันวาคม 2523 และ 28 มกราคม 2524 แต่งตั้ง นายมาโนช กาญจนฉายา, นายปกรณ์ มาลากุล ณ อยุธยา, นายประจวบ พันธุมจินดา, นายพิศาล บุญสมบัติ, นายประยูร ภูพัฒน์, นายนิത്യ ศรียาภัย, นางพรรณิ ตริสวัสดิ์, นางสาวพวงหยก ประสมไชย, นายภาณุวิทย์ ศุภธรรมกิจ, นางสาวอรุณี สิงหะพันธ์, นายชินนทร์ เฟื่องพริ้ง, นายวิเชียร แต่งน้อย, นายกฤษฎา อมาตยกุล และ นางสาวภัทรา จารุจินดา เป็นเจ้าหน้าที่ลงลายมือชื่อกำกับในพันธบัตรเงินกู้รัฐบาลต่อไป

- พันธบัตรเงินกู้ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2506 ครั้งที่ 2
- พันธบัตรเงินกู้ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2510 ครั้งที่ 1
- พันธบัตรลงทุนในปีงบประมาณ พ.ศ. 2511 ครั้งที่ 1
- พันธบัตรออมทรัพย์ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2511 ครั้งที่ 1
- พันธบัตรเงินกู้ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2511 ครั้งที่ 2
- พันธบัตรลงทุนในปีงบประมาณ พ.ศ. 2512 ครั้งที่ 1
- พันธบัตรออมทรัพย์ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2512 ครั้งที่ 1
- พันธบัตรเงินกู้ทั่วไปในปีงบประมาณ พ.ศ. 2513 ครั้งที่ 1
- พันธบัตรลงทุนในปีงบประมาณ พ.ศ. 2513 ครั้งที่ 2
- พันธบัตรเงินกู้ทั่วไปในปีงบประมาณ พ.ศ. 2514 ครั้งที่ 1
- พันธบัตรออมทรัพย์ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2514 ครั้งที่ 1

ประวัติผู้เขียน

นางสาวอาภาภรณ์ บุรณะกนิษฐ์ เกิดเมื่อวันที่ 25 มกราคม พ.ศ.
2505 สำเร็จการศึกษานิติศาสตรบัณฑิต จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการ
ศึกษา 2528 เนติบัณฑิตไทย สมัยที่ 40 จากสำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่ง
เนติบัณฑิตยสภา เมื่อ พ.ศ. 2531

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย